

Amerikas fjende nummer Ét er Wall Street

Leder fra LaRouche PAC, 24. juli, 2017 – USA befinder sig nu i sit ottende år med en årlig økonomisk vækst på under 2 %, med en økonomisk infrastruktur, der er ved at falde fra hinanden, og ødelagt af dødsfald relateret til narkotikamisbrug blandt en befolkning i sin bedste alder, med faldende skatteindtægter og med enorme gældsbobler med udeblevne betalinger og på vej mod et finanskarak. Hvor tåbeligt er det så, at formanden for generalstabscheferne, general Dunford, ikke kan blive enig med sig selv, om nationens topfjende og top-nationale sikkerhedstrussel er Rusland, Kina eller Nordkorea!

Denne fjende er Wall Street og finansmagten i London, som det er allieret med. Der er en hel del, der beviser, at det amerikanske folk indser dette. Men deres valgte repræsentanter vil ikke give dem et lederskab for at bryde Wall Streets kasinoer op og standse et »nyt 2008-krak« således, at økonomien faktisk kan blive genopbygget.

De fleste amerikanere er klart ikke enige i »Russia-gate«, det hektiske forsøg på at feje befolkningen ind i en ny McCarthyisme imod præsident Trump, og som blev indledt af personer fra britisk efterretning for mere end et år siden og stadig dominerer de nationale medier. De vil have, at det stopper. De støttede, at Glass-Steagall kom med i begge partiers nationale valgprogram. En nylig opinionsundersøgelse viser, at flertallet af alle vælgere ønsker skat på benzin sat op og anvendt til at bygge ny infrastruktur. De ønsker en genopbygning af nationens industrikapacitet, og rumforskning vækker større interesse hos potentielle astronauter end nogen sinde før.

Men på samme måde, som Wall Street indfangede 'tea party'-bevægelsen fra 2009, med dens modstand mod bail-out og Wall

Street, og forvandlede den til »nul-regerings-partibestyrelsen« i det nuværende Repræsentanternes Hus; så er præsident Trump nu omgivet af en regulær Wall Street-liga, der er modstander af Glass-Steagall, af enhver intervention for at genoplive den industrielle økonomi og enhver indblanding i Wall Streets fremstormen mod endnu en nedsmeltning af lån, der er omdannet til finansielle instrumenter. Et medlem af denne liga, finansminister Mnuchin, er så bestikkelig, at han pålagde udenrigsminister Tillerson finansielle sanktioner for ikke at være tilstrækkelig anti-russisk.

Det er grunden til, at LaRouche Politiske Aktionskomite – LPAC – nu har mobiliseret for at bekæmpe Wall Street – og City of London – og forhindre et transatlantisk finanssammenbrud, værre end i 2008. Præsidentens vitale fredspolitik i samarbejde med Rusland og Kina, der på beundringsværdig vis fastholdes imod krigsslagordenen i medierne, Kongressen og efterretningstjenesterne, vil blive fejet bort, hvis vi tillader dette sammenbrud at slå til.

Handlingerne under denne mobilisering er en Glass/Steagall-reorganisering af bankpraksis og kredit, finansiering af nye, fysiske infrastrukturprojekter over hele kontinentet, en accelereret tilbagevenden til rumforskning og et forceret program for udvikling af fusionskraft. I alle disse spørgsmål vil samarbejde med Kinas Bælte & Vej infrastrukturinitiativ være af afgørende betydning.

Fjenden er Wall Street; den må brydes op.

(photo Alex Proimos / Flickr / CC BY-NC 2.0)

Helga Zepp-LaRouches Appel til den amerikanske befolkning: Hjælp jeres præsident Trump med at opfylde sine valgløfter og genindføre Glass-Steagall

21. juli, 2017 – Der er nye udviklinger i verden, som de fleste amerikanere virkelig ikke har den fjerneste anelse om, fordi de gængse medier ikke rapporterer om det. Det er, at der meget hurtigt er ved at vokse en ny geometri frem i verden, som præsident Trump relaterer positivt til. For næsten fire år siden indledte Kinas præsident Xi Jinping en politik, som han kaldte den Nye Silkevej. Det, som det rent faktisk er, er – i traditionen efter den asiatiske Silkevej – at opbygge infrastrukturen i planetens indlandsområder i Asien, i Eurasien, i Afrika, i Latinamerika. Denne politik har forandret verden til det bedre. Det er blevet en særdeles attraktiv model, fordi den tilbyder den form for udvikling, der ikke var der før. Derfor er folk i Latinamerika og Afrika meget glade, for de ser for første gang håb og muligheden for at overvinde fattigdom for altid.

Præsident Trump har etableret en meget god relation med præsident Xi Jinping. Lige siden mødet på Mar-a-Lago i Florida i april, er de to kommet virkelig godt ud af det med hinanden. Der er en meget god kemi mellem dem, og dette møde fungerer virkelig godt. Som et resultat sendte præsident Trump en repræsentation på meget højt niveau til Bælte & Vej Forum, som var et topmøde om dette nye initiativ, og som omfattede 110

nationer. USA blev repræsenteret af Matt Pottinger. I mellemtiden har de indgået mange positive aftaler – investeringsaftaler – især om eksport og import mellem USA og Kina.

Mødet mellem præsident Trump og præsident Putin fra Rusland i forbindelse med G20-topmødet i Hamborg var ligeledes meget positivt. På trods af forsøgene på at forhindre denne form for samarbejde, så indgik de en aftale om en våbenstilstand i Syrien og bragte håb om en afslutning på denne forfærdelige krig i dette land; og de-konfliktionen mellem de to militærstyrker fungerer.

På en anden front, nemlig Nordkorea, har den nye præsident Moon for Sydkorea ligeledes tilbudt direkte samarbejde mellem de to landes militær og diskussioner med Nordkorea. Dette støttes af Kina. Så med præsident Trumps nye, strategiske politik og forbedringen i relationerne mellem USA og Kina, og mellem USA og Rusland, befinder vi os potentielt i en helt ny geometri. Hvis præsidenterne for de tre mest magtfulde lande på denne planet – USA, Kina og Rusland – kan arbejde sammen om at løse problemerne i brændpunkterne, men også mere generelt etablere fuldstændig nye relationer og gå tilbage til en ny detente og afslutning af den Kolde Krig; så er dette så vigtigt for verdensfred og hele menneskehedens levebrød.

Der er dog et stort problem, en Akilleshæl. Det er, at, pga. den enorme kampagne imod Trump, Russia-gate, hele dæmoniseringen af Trump, har det endnu ikke været muligt for ham at opfylde sine valgløfter mht. økonomien. Og USA's økonomi er virkelig i færd med at kollapse; tallene er absolut afslørende. Der er bankerotter, og vi står på randen af at få endnu et kollaps som i 2008; men denne gang langt, langt større, for alle tallene er langt værre. Infrastrukturen kollapser. I New York har man i øjeblikket »Helvedessommeren«, med brand i tog og folk i panik; dette er simpelt hen en fuldstændig uholdbar situation. Det er derfor ekstremt presserende nødvendigt, at præsident Trump bliver støttet i

opfyldelsen af sine valgløfter om at investere *mindst* \$1 billion i den amerikanske infrastruktur. Han har modtaget tilbud fra Kina, der tilbyder at investere \$60 milliard i amerikanske statsobligationer, som Kina ejer, i infrastruktur i USA. Der er andre tilbud om sådanne investeringer.

Problemet er, at der netop nu foregår en stor kamp. Demokraterne, der står bag Russia-gate, vil ikke tage ansvaret for årsagerne til, at de tabte valget; men det var politikken med globalisering, der gjorde de rige rigere og flertallet af befolkningen fattigere, og så selvfølgelig disse interventionskrige, der skaber ødelæggelse over hele planeten. Og Demokraterne vil ikke tage ansvaret for dette, og de vil ikke slippe Russia-gate. Men også de neokonservative i det Republikanske Parti forsøger at forhindre Trump i at forbedre relationerne med Rusland og med Kina; og i særdeleshed i at gennemføre nye love for Wall Street.

Men, dette er den afgørende ting. Trump må opfylde sit valgløfte om at gennemføre Glass-Steagall og gå tilbage til det Amerikanske Økonomiske System, som han har nævnt i flere taler; at han ønsker at gå tilbage til Alexander Hamiltons, Henry Clays, Abraham Lincolns og Henry C. Careys politik og gennemføre Glass-Steagall. Men han kan ikke gøre det alene. Han er involveret i så mange kampe, at han har brug for jer. Jeg appellerer til jer; støt jeres præsident på dette tidspunkt i hans kamp. Vi befinder os på en enorm, historisk korsvej; vi kan rent faktisk bevæge verden ind i sikkerhed og forsøge at overvinde faren for termonuklear krig og civilisationens udslettelse, for altid. Jeg sagde for flere måneder siden, at, hvis præsident Trump lykkes med at forbedre relationerne med Rusland og Kina, kan han blive én af de største præsidenter i amerikansk historie. Det er fortsat min absolutte overbevisning; men han kan ikke gøre det alene.

Tillad mig derfor, fra udlandet, at appellere til jer som amerikanske patrioter. Hjælp præsident Trump med aktivt at opfylde sine løfter.

Dette Prometheus-øjeblik

Leder fra LaRouche PAC, 20. juli, 2017 – Topmødet mellem Trump og Putin følges nu op af yderligere våbenstilstande i Syrien, som optakt til, som præsident Trump har sagt, en våbenstilstand i hele landet – således, at det snart kun vil være skuddene mod terroristerne, der løsnes i Syrien, indtil de er overvundet. Samtidig har USA's Udenrigsministerium og Ruslands Udenrigsministerium indledt to langsigtede, strategiske dialoger. Desuden bliver udvekslingen af nye ambassadører mellem Washington og Moskva fremskyndet, som de to præsidenter aftalte den 7. juli.

Men samtidig tromler en ukontrolleret, ude-af-kontrol global finansiell-økonomisk krise fremad, mod kaos og katastrofe. Italien konfronteres af deadlines for bankerot, og med deadlines for valg, der kunne optrælle hele eurosystemet, og sammen med det, hele det globale system. Sammenbrud i transport intensiveres og spredes i New York City, som, hvis det ikke imødegås med en overordnet plan for opgradering, vil spidse til på Labor Day (4. september), hvor passagertrafikken normalt stiger betydeligt. Og, som Diane Sare, under LaRouche PAC Policy Committee-webcastet mandag, 17. juli, påpegede, så er en infrastrukturkatastrofe i New York City en national og international katastrofe, og ikke en lokal affære.

Præsident Trump er under kraftig beskydning fra løgnene omkring »Russia-gate«, men han kæmper imod med kampgejst.

Freelancejournalisten Finian Cunningham skrev i RT for to dage siden, »Det er åbenbart, at Trump er lammet af den giftige atmosfære af russofobi i Washington«. Men, selv om Trump-administrationen er under angreb, så er den tydeligvis ikke »lammet«. Det er Demokraterne, der er lammet pga. Russia-gate.

De fleste Demokrater får ikke lov at gøre noget som helst på vegne af deres vælgeres interesser, der er et spørgsmål om liv eller død; det eneste, de må, er at rende rundt og råbe op om vrøvl om Rusland!

Men alt taget i betragtning, så, som Helga Zepp-LaRouche har påpeget, går den mest presserende del af præsidentens dagsorden – nemlig om de venskabelige relationer med Rusland og Kina, som kræves for at forhindre atomkrig og fremme samarbejdet om Silkevejen – på afgørende vis fremad. Men, den anden del af dagsordenen: Glass-Steagall, storstilet infrastrukturudvikling, og Lyndon LaRouches Fire Love – denne vitale del af dagsordenen er gået i stå. Derfor det fortsatte, ja, faktisk fremskyndede, styrt ud over klippekanten, med finansielt og økonomisk kollaps.

Af denne årsag fortsætter de hjerteskrærende »dødsfald som følge af fortvivlelse« hos vore amerikanske medborgere, og som blev udløst som en lavine af George W. Bush' og Obamas administrationers politikker, tilsyneladende stadig med at vokse i dag. Med flere end 90 dødsfald om dagen pga. narkooverdosis alene, er disse narkooverdoser nu, utroligt nok, blevet den førende årsag til dødsfald blandt amerikanere under 50 år. Dødsfald som følge af alkoholisme kunne endda overgå disse tal – alt imens tilfælde af decideret selvmord ikke kommer langt bagefter. Hvilket utroligt blodbad i fremtiden!

Og hvad siger vi så?

Vi siger, at spørgsmålet ikke handler om, hvad præsidenten har gjort. Spørgsmålet er derimod, hvad DU har gjort – i ånden fra Helga Zepp-LaRouches telefonkonference med aktivister i hele landet sidste søndag, 16. juli. Husk, hvad Lyndon LaRouche gjorde sammen med Reagan-administrationen i sidste århundrede. Hvad har du gjort for at skabe en bevægelse, der ikke lader sig standse, af mennesker, der forstår Lyndon LaRouches Fire Love og den presserende, dødelige nødvendighed af disse loves

gennemførelse, og som disse mennesker nu kæmper for at få vedtaget?

Helga siger, at vi må skabe en mobilisering for kampen mod Wall Street, der forsøger at forhindre Glass-Steagall og de Fire Love. Vi står over for det samme i Europa, hvor Det britiske Imperium og dets allierede forsøger at standse den Eurasiske Landbro – en del af Verdenslandbroen – og det Nye Paradigme; de forsøger med alle midler at lægge det på is.

Vi må opfordre befolkningen til at træde frem – præsident Trump kan ikke gøre det alene. Han kæmper mod enorme odds – og hele formålet med »Russia-gate« er at forhindre ham i at opfylde sine valgløfter.

Vi må kæmpe for de \$4,5 billioner, der behøves til infrastruktur, ifølge det Amerikanske Civilingeniørselskab, eller endnu bedre, for de \$8 billioner, som er det skøn, der kommer fra China Investment Corporation. Hvis der udbryder kaos og panik i New York efter Labor Day eller tidligere, kunne ukontrollabelt kaos producere en uigenkaldelig katastrofe, endda en national katastrofe, eller værre endnu.

»Wall Street ER problemet«, sagde Lyndon LaRouche på dette tidspunkt i diskussionen. Senere tilføjede han, »Dette er et hovedspørgsmål, der må skubbes helt op til toppen, og som må gennemføres for at forhindre denne fare for økonomien som helhed.«

Helga fortsatte: »Vi må have en national og international hastemobilisering. Når vi først har et kaotisk sammenbrud, kan alt ske. Vi sidder lige nu helt ude på kanten. De, der ikke går ind for Glass-Steagall, er kriminelle.«

Lyndon LaRouche tilføjede: »Vi må tvinge det igennem i vid udstrækning og få det gjort. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan få reel handling.«

Lyndon LaRouche afsluttede diskussionen: »Jeg mener, vi

sandsynligvis kan få noget i gang. Det er bestemt nødvendigt at tænke på at gøre det, og at handle på det.«

*Foto: Præsidenterne Putin og Trump. 6. juli, 2017.
(en.kremlin.ru)*

EIR: Ny, værre bankkrise ved årets udgang?

Følgende artikel forekommer som en lederartikel i seneste nummer af Executive Intelligence Review:

EIR, 13. juli, 2017 – Marco Zanni, uafhængigt medlem af Europaparlamentet fra Italien, blev i går interviewet af det anti-etablisement, USA-baserede website, *Rogue Money*, af sitets stifter »V, Guerilla-økonomen«, sammen med *EIR's* Harley Schlanger. Zanni fokuserede på to punkter: EU-bankernes og EU-økonomiernes overordnede svaghed, der kræver bankreform, med begyndelse i en Glass/Steagall-bankopdeling, og betydningen af den amerikanske præsident Trumps G20-topmøde med den russiske præsident Vladimir Putin.

Med hensyn til EU og euroen, gennemgik Zanni Italiens kollapsende økonomi for at belyse det overordnede problem. Han sagde, det er ukorrekt at tale om økonomisk genrejsning i Eurozonen – man kan ikke stole på de erklæringer, der kommer fra den Europæiske Kommission eller den Europæiske Centralbank (ECB). Alt imens ECB's udpumpning af likviditet midlertidigt kan have reddet nogle store banker fra fallit, så skete det på bekostning af realøkonomien samtidig med, at det ikke gjorde noget som helst for at adressere de systemiske problemer i Europas For-store-til-at-lade-gå-ned-banker ('TBTF-banker').

I Italien og Spanien er den reelle arbejdsløshedsrate 20 %, og realindkomsten er på 1999-niveau. Den nylige bail-out/bail-in (hhv. 'statslig bankredning' og 'ekspropriering af visse typer bankindsud', -red.) af to venetianske banker og Monte dei Paschi-banken viser den svindelagtige natur af ECB's politik og belyste den kendsgerning, at mange banker ligger inde med uerholdelige niveauer af gæld i form af insolvente lån og derivatobligationer. Der er en voksende vrede i befolkningen mod den Europæiske Kommission og ECB, såvel som også mod den italienske regering for at bøje sig for dem.

Zanni sagde, at der er tiltag i Europaparlamentet, og især i det italienske parlament, i retning af at vedtage en politik for bankreform, som omfatter en Glass/Steagall-bankopdeling, og som hans gruppe støtter. Hvis dette imidlertid ikke sker, forudsiger han en ny, mere alvorlig bankkrise ved udgangen af dette år eller i begyndelsen af 2018 og siger, at dette kunne føre til en italiensk exit af euroen.

Forespurgt om sit syn på Putin/Trump-mødet sagde Zanni, at han har fulgt Putin »med stor interesse«. Han har et »meget positivt syn« på Trump/Putin-mødet. »Det er ikke hele Europa, der er imod Trump, som medierne prøver at få det til at lyde.« Han sagde, at Europa har brug for stærke, økonomiske relationer med Rusland og Kina, og Trump handler i denne retning. Der er nu en stor mulighed for at skabe samarbejde mellem Europa og Rusland, med Trump som drivkraft, og for at forlænge dette også til Asien.

Zanni sluttede med at sige, at Europa må have fungerende, suveræne stater, i modsat fald vil det mislykkes.

Interviewet[1] vil blive opslået i morgen. *Rogue Money*-websitet følges stærkt af anti-etablissement-netværk, og dets interviews udlægges ofte af andre. Det har et ugentligt, 20 minutter langt interview med Schlanger og opslår hyppigt materiale fra LaRouchePAC, med links til siden.

[1]

<http://www.roguemoney.net/2017/07/13/exclusive-interview-with-marco-zanni-and-harley-schlanger/>

<https://www.youtube.com/watch?v=msiF-NVuJGE>

(35 minutter).

Det behøver ikke være en »Helvedessommer«

Leder fra LaRouche PAC, 19. juli, 2017 – Det kaos og den panik, som kollapset i New York Citys infrastruktur fremkalder – den fremstormende »Helvedessommer«, som newyorkere er blevet lovet, og som nu er kommet – er et meget reelt, dagligt mareridt for områdets indbyggere. Brand i undergrundsbanen; lukkede broer og timelangt trafikkaos; lange forsinkelser på proppede, kvælende tog, hvor der rapporteres om mange tilfælde af panikanfald hos trafikanterne; ingen pålidelig måde, hvorpå man kan komme sikkert på arbejde eller i skole.

Men, New Yorks mareridt er også et mikrokosmos af det, hele den transatlantiske sektor konfronteres med, med mindre USA og de europæiske nationer omgående begraver Wall Street og City of London og tilslutter sig Kinas Bælte & Vej Initiativ – sådan, som Lyndon LaRouche, som den eneste, amerikanske statsmand, utrætteligt har argumenteret for.

Vi nærmer os regnskabsårets afslutning ved udgangen af tredje kvartal, og perioden september-oktober har, rent historisk, været en periode for ekstrem ustabilitet, bankerot og kriser i

finanssystemet, advarede Helga Zepp-LaRouche i dag. Et umiddelbart sammenbrud i hele det transatlantiske banksystem hænger over vore hoveder som et Damoklessværd, med en \$1,5 milliard stor derivatboble, der umuligt kan opretholdes, selv ikke, hvis Social Security (basal folkepension, sygedagpenge o. lign., iflg. lov af 1935, -red.), Medicare (offentlig sygesikring til borgere over 65 år, -red.) og Medicaid (sygesikring til den fattigste del af befolkningen, -red.), alle blev udslettet tre gange – hvilket synes at være mange af vore kongresmedlemmers og senatorers synspunkt.

Trump-administrationen har, til trods for sit fremragende arbejde med at gå op imod britisk geopolitik og genetablere arbejdsrelationer med Kina og Rusland, ikke leveret varen mht. sine løfter om at vedtage Glass-Steagall og genopbygge Amerikas infrastruktur. Finansminister Steve Mnuchin – bankernes dreng, om nogen – er stadig i regeringen. Det er ren dårskab at foregive, at vi på en eller anden måde kan fortsætte på bedste beskub, uden at investere i infrastruktur, der er 50, 75 og 100 år gammel. Hvis vi ikke erstatter det, vil det smuldre, hvad enten vi synes om det eller ej, og måske, når vi mindst forventer det. Det er én af de ting, vi kan lære af New Yorks »Helvedessommer«.

Men, det behøver ikke være sådan: løsningen ligger, i bogstavelig forstand, lige foran os i dag, i Washington, D.C. I dag finder mødet sted mellem kinesiske og amerikanske myndigheder i den Omfattende Økonomiske Dialog mellem de to nationer, der blev oprettet på mødet mellem Trump og Xi Jinping på Mar-a-Lago. Kineserne har gentagent tilbudt USA at gå med i Bælte & Vej Initiativet: USA kunne både deltage i globale infrastrukturprojekter i andre lande, og også få presserende nødvendig hjælp til at genopbygge vores egen, smuldrende infrastruktur herhjemme. Hvad venter vi på?

Denne fremgangsmåde bringer Kina til de mest ødelagte hjørner af planeten, med ubestridelig succes. Afrika begynder at se fremskridt i fattigdomsreduktion, for første gang i årtier,

for ikke at sige århundreder – med kinesisk hjælp. Kina tilbyder sin »visdom« og ligeledes sit Bælte & Vej Initiativ for at være med til at løse de mange kriser i Mellemøsten.

Med en omskrivning af præsident Xis ord, så eksisterer der intet, der hedder »uafhjælpelig fattigdom«, eller uafhjælperlige krige, for den sags skyld. De kan begge overvindes, med de rette politikker.

At bygge et politisk bål under bagdelene af Kongressen og deres vælgere vil forbedre deres forståelse af disse nødvendige politikker. Og at øve indflydelse gennem de fremskridt, vi er ved at opnå i den internationale situation, kan være med til at gennemtvinge de nødvendige politikker i USA.

Foto: Myldretid på New Yorks undergrundsbane, L-toget, der betjener bydelene Manhattan og Brooklyn.

En genrejsning af amerikansk produktion og Det almene Vel afhænger af en genrejsning af Det amerikanske System

Leder fra LaRouche PAC, 18. juli, 2017 – Udviklingerne i USA i dag er et yderligere bevis på, at præsident Donald Trumps planer om at genopbygge den amerikanske økonomi og vende kollapset i den amerikanske levestandard, alt imens hensigten er god, umuligt vil kunne realiseres uden at løse det

fremstormende kollaps af det vestlige finanssystem. En genrejsning vil ikke være mulig uden skabelsen af en moderne udgave af kreditsystemet i Hamiltons tradition, for at skabe den massive mængde kredit, der behøves for blot at rokke den sårede kolos, som er den amerikanske økonomi. Det Amerikanske Civilingeniørselskab skønner, at der behøves tæt ved \$5 billioner hen over de næste otte år for blot at genoprette den forfaldne infrastruktur til en anstændig standard, alt imens Kinas Investeringselskab, en statslig investeringsfond, der ønsker at investere milliarder i USA (hvis de nødvendige, finansielle strukturer kan skabes), skønner, at investeringsunderskuddet er \$8 billioner.

Hvor efterlader det så Trumps forslag om en \$1 billion stor infrastrukturfond? Eller, for den sags skyld, hvor skal kreditten til at fikse det ødelagte, amerikanske sundhedssystem komme fra, eller til at genoprette vore nedgraderede varefremstillingskapaciteter, eller vores forskning og udvikling inden for fremskudte områder, såsom kernefusionskraft og udforskning af rummet?

Trump har udråbt mandag til at være »Made in Amerika Day«, Fremstillet i USA-dag, hvor han i Det Hvide Hus vil ære førende producenter og lover at genoprette Amerikas tidligere varefremstillingseksport. Men, han nævnte ikke noget om sit løfte om at genindføre Glass-Steagall for at gøre en ende på hasardspilskasinoet på Wall Street, der nu har opbygget en derivatpulje af værdiløse spekulationspapirer, der er næsten dobbelt så stor, som den, der førte til krakket i 2008. Uden dette første skridt med Glass-Steagall for at muliggøre en statsdirigeret kreditpolitik, vil de øvrige forholdsregler, som Trump har nævnt – fjernelse af regler og afslutning af handlepolitikker, der ikke er fair – end ikke tilnærmelsesvis kunne begynde at vende sammenbruddet.

Eller, lad os se på fiaskoen med sundhedssystemet. Det seneste forsøg for at ophæve Obamacare-katastrofen og erstatte den med noget, der er lige så dårligt, er faldet fra hinanden, idet

hverken Republikanere eller Demokrater kunne udholde lugten. Trump responderede, at Obamacare nu ville kollapse på egen hånd, og at dette kunne åbne for muligheden for at arbejde sammen med Demokrater for at skabe en brugbar løsning.

Men, der findes ingen brugbar løsning, så længe, det er Wall Street, der kører sundhedssystemet gennem de forsikringskonglomerater, der udelukkende drives ud fra en maksimering af aktieindehavernes værdi med det formål at udtrække rigdom af systemet. Her er problemet igen manglen på kredit, der kan adressere kollapset i sundhedssystemets tjenesteydelser – det er ikke et forsikringsproblem, men et sammenbrud i det fysiske system for tjenesteydelser.

Én af de Republikanske senatorer, der vendte sig imod GOP-planen i dag, Jerry Moran, er fra Kansas, en stat, hvor årene med nedskæringer inden for sundhedsvæsenet har efterladt statens landdistrikter med bogstavelig talt ingen adgang til akut lægebehandling, som det også er tilfældet i mange af de indre byområder i det engang så blomstrende, industrielle hjerteland. Hill-Burton-politikken, som blev initieret af Franklin Roosevelt, adresserede ikke forsikring, men levering af ydelserne. Alle borgere havde ved lov adgang til hospitaler og lægefagligt personale op til en given standard – hvis den private sektor leverede dette til et lokalsamfund, så fint nok, men hvis ikke, var det pålagt de lokale og nationale regeringer at gøre det. Det er denne fysiske virkelighed, der må adresseres, og som udelukkende kun kan adresseres gennem Glass-Steagall og genoplivelsen af et statsligt kreditsystem således, som det skabtes under Det Amerikanske System i Hamiltons tradition. Dette Amerikanske Systems nærdød, især siden mordet på Jack Kennedy, kan og må vendes i de kommende uger og måneder.

Præsidenten har næsten knækket ryggen på Det britiske Imperiums imperieopsplitning af verden i krigsførende magter, ved at indgå partnerskaber med Rusland og Kina for at bekæmpe terrorisme og opbygge verden gennem den Nye Silkevej. Men,

briterne har altid kørt deres imperium ved hjælp af magt over strømmen af kredit, under det »private« banksystem. Deres had til Trump, og deres lancering af den 'farvede revolution', der nu føres for at fjerne eller myrde ham, drives både af hans afvisning af den imperiale opsplittning af verden, men endnu mere af hans trussel om at genindføre Det amerikanske System for statskredit, der vil knuse Wall Streets og City of Londons magt. Alle amerikanere må handle for at gennemføre dette nye paradigme i dette mulighedernes øjeblik. Det vil ikke vare ved.

*Photo: Made in America Product Showcase | July 17, 2017
(Official White House Photo by Evan Walker)*

Schiller Instituttet optræder på Ny Silkevejskonference i Beograd, Serbien

Schiller Instituttet og den rolle, dets stifter Helga Zepp-LaRouche spiller, optrådte på en konference den 12.-13. juli, »Den Nye Silkevejs initiativer – resultater og udfordringer«, i Beograd, Serbien. Konferencen var arrangeret af Instituttet for International Politik og Økonomi (IIPE) i Serbien, og af det Kinesiske Samfundsvidenskabelige Akademis Institut for Europæiske Studier (CASS), som en opfølgende begivenhed til instituttets første konference ved Donau sidste år i juni, under den kinesiske præsident Xi Jinpings besøg.

Konferencen blev åbnet af professor, dr. Vladimir Popović, statssekretær for Ministeriet for Undervisning, Videnskab og Teknologisk Udvikling; prof., dr. Žarko Obradović, præsident for den Serbiske Nationalforsamlings Udenrigskomite, og Kinas

ambassadør til Beograd, Li Manchang, samt Huang Ping, direktør for 16+1 (16 central- og østeuropæiske lande plus Kina). Der blev fremlagt rapporter fra serbiske regeringsfolk, netværk af tænketanke plus 50 andre eksperter fra Kina, Serbien, Bosnien-Hercegovina, Polen, Bulgarien, Rumænien, Rusland, USA og Tyskland. Ambassadør Li beskrev Bælte & Vej Initiativet (BVI) som et hus, bygget af Kina, med interiøret designet af husets beboere.

I begyndelsen af den første session introducerede konferencearrangør Duzsko Dimitrijevic Elke Fimmen fra det tyske Schiller Institut og *EIR*, der talte om »Den Nye Silkevej – dens strategiske betydning for verdensfred«. Hun satte fokus på Helga Zepp-LaRouches deltagelse i Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Beijing, 14.-15. maj, og Helgas beskrivelse af det som en »meget harmonisk begivenhed«, der eksemplificerede et nyt, globalt paradigme for win-win-samarbejde, der erstattede geopolitik. Fimmen illustrerede sine bemærkninger ved at vise et verdenskort fra den netop udgivne, tyske oversættelse af den berømte *EIR* Specialrapport, *Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen*.

Fimmen fokuserede på opsvinget i samarbejde i opløbet til G20-topmødet i Hamborg 7.-8. juli, på hvilket møde vi så det historiske møde mellem præsidenterne Vladimir Putin og Donald Trump, og begge disses fortsatte samarbejde med præsident Xi Jinping. Hun sagde, at samarbejdet mellem disse tre åbner døren for et nyt paradigme for fred og udvikling, der kan forvise sult, fordrevne befolkninger og farerne ved krig og finansiell ulykke til støvede historiebøger.

Blagoje Babic, fra det Serbiske Videnskabs- og Kunstakademis Komite for Økonomisk Videnskab, talte om »Den Nye Silkevej – respons til den kinesiske økonomis udfordringer«, hvor han talte stolt om at følge fr. LaRouches 26 år lange kamp for at etablere den Nye Silkevej som den globale politik, den nu er blevet til. Andre talere forklarede, hvordan BVI åbner for fremgang for alle, og hvordan dette kan ekspandere i takt med,

at Silkevejen i rummet fører den menneskelige ånd hinsides vor Jords begrænsning.

Foto: Elke Fimmen fra det tyske Schiller Institut. Elke Fimmen er desuden næstformand i det tyske, politiske parti BüSo, der har Helga Zepp-LaRouche som formand. Foto fra 2012.

Afvis de tåber, der promoverer Russia-gate; Det er økonomien, dumme!

Leder fra LaRouche PAC, 17. juli, 2017 – Hvis der er 'forrædere', der forråder USA's overlevelse, ville det være de politikere og medier, der fortsat promoverer et vanvittigt »Russia-gate«-kupforsøg imod præsident Trump for hans politik for samarbejde med Rusland og Kina.

Hvis denne præsidentens strategiske politik for fred ødelægges, vil resultatet blive en spredning af krige og en potentiel krig mellem atommagter. Selv, hvis vi undgår det absolut værste, så er kendsgerningen den, at, i Bush/Obama-æraen med krige for regimeskifte – permanent krig – har USA undergået økonomisk, social og kulturel ødelæggelse. Trump forsøger at afslutte denne katastrofale æra gennem samarbejde med præsidenterne Putin og Xi, og han følger en kurs, der er klart *succesrig*. Han er desuden fast besluttet på at fortsætte med denne kurs, på trods af, at der skrives »impeachment« (afsættelse ved en rigsretssag), og på trods af trusler fra efterretningstjenesterne og deres britiske efterretningsmentorere.

Men, USA kunne også blive ødelagt af det nu truende finanskrak

og økonomiske kollaps, med bobler, samlet set større end dem i 2007, der er i færd med at kollapse. USA's økonomi er i færd med at synke, og det skyldes først og fremmest, at landets forfaldne, økonomiske infrastruktur er ved at falde fra hinanden, med reparationer, der ikke udføres, for slet ikke at tale om udskiftning på et højere, teknologisk niveau.

I denne situation, hvad betyder det da, når visse politiske ledere siger, »Kom ikke her med en alternativ politik for det amerikanske folk; bare 'afsæt' – og retsforfølg! – præsidenten for at mødes med russere!« Dette er en opskrift på kaos.

Det er økonomien, dumme, og tilstanden i den amerikanske økonomi – omkring arbejdsløshed, produktivitet, livskvalitet – forringes hastigt.

Det amerikanske folk må her »overtage« præsident Trumps planer, som man har afsporet, om at »gøre Amerika stort igen«. Det er op til os at overvinde Wall Street-banker, der har skubbet ham ud af førersædet.

»Det Amerikanske Økonomiske System« er, hvad han er fortaler for. Han har ikke gennemført det. Det er, hvad vi har brug for, for at redde denne nation, så vi må få præsidenten til at gennemføre det.

EIR's stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, har fastslået dette Amerikanske System i fire, politiske tiltag, der må gennemføres nu, med begyndelse i en genindførelse af Glass/Steagall-loven for at »uddrive vekselnerne fra vor civilisations tempel«, som Franklin Roosevelt udtrykte det. Det, vi lærte i Apolloprojektet, må anvendes til at udvide rumforskning og til fornyelse og genopbygning af Amerikas økonomiske infrastruktur på nye, teknologiske niveauer. Vi må skabe det forcerede program, der aldrig blev skabt, for at opnå målet med at udvikle fusionskraft.

Det Amerikanske System kan få os tilbage til »USA's produktive guldalder«, der begyndte med FDR og sluttede kort tid efter

mordet på JFK; og som fremkom gennem den næsten uafbrudte fornyelse af amerikansk, økonomisk infrastruktur på stadigt avancerende niveauer.

Eller, vi kunne stå over for strategisk krise og krig, hvis vi lader økonomien kollapse. Ignorer dem, der promoverer »Russia-gate«; det er, hvad det drejer sig om.

Foto: Et møde mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den amerikanske præsident Donald Trump fandt sted på sidelinjen af G20-topmødet i Berlin, 7. juli, 2017. (en.kremlin.ru)

RADIO SCHILLER den 18. juli 2017:

Fremskridt i Syrien og Nordkorea;

men nu skal LaRouches Fire Økonomiske Love gennemføres, plus en rapport om Carnegie Hall-koncert i NYC til minde om Sylvia Olden Lee

Med næstformand Michelle Rasmussen

Læs her en anden rapport om koncerten:

I New York City, i det historiske Carnegie Hall, blev en stor kunster og digter æret med en koncert i anledning af hendes 100-års dag: Sylvia Olden Lee, der blev født på dagen for koncerten, den 29. juni, i 1917. En hyldest til hendes minde og til forevigelse af hendes levende eftermæle blev sponsoreret af Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur, med deltagelse af Schiller Instituttet, for et totalt fuldt hus og et publikum, der var passioneret involveret i mindet om og fejringen af arven efter denne utrolige kvinde.

Koncerten, »En hyldest til Sylvia Olden Lee, mester-musiker og lærer« bestod af arier, der blev sunget af førende elever af Sylvia Olden Lee i hele USA, og som nu er førende operasangere, og af mennesker, som hun havde rørt, og som havde lært af hende og levet ved hendes side. Den verdenskendte Simon Estes sang også. Der var arier og lieder af Verdi, Donizetti, Brahms, Schubert; men der blev også sunget afroamerikanske spirituals, der var så stor en del af arven efter denne kvinde. Sylvia Olden Lee, der var den første afroamerikanske stemmetræner, som blev ansat af Metropolitan Opera. Hun skabte ligeledes muligheden for, at operasangerinden Marian Anderson kunne bryde farvebarrieren og blive den første, sorte sanger til at synge på Metropolitan Opera, med mange andre, der sidenhen fulgte. Der var også udvalgte korstykker af spirituals, der blev sunget af et 220-mand stort kor, der omfattede Schiller Instituttets kor, og som også sang Ave Verum Corpus af Mozart og Halleluja-koret fra Beethovens Kristus på Oliebjerget. Det var en absolut fantastisk musikalsk begivenhed, men også en begivenhed, der bærer vidnesbyrd om den menneskelige sjæls udødelighed. For jeg tror, at, som alle, der deltog i denne hyldestkoncert kan fortælle jer, så blev Sylvia Olden Lee ikke blot mindet på denne koncert; hun var fysisk og åndeligt til stede for dem, der var samlet i dette lokale til hendes ære.

Verden er gået ind i et Nyt Paradigme; vi må gennemføre LaRouches politik for at det kan lykkes

Leder fra LaRouche PAC, 16. juli, 2017 – I dag talte Helga Zepp-LaRouche om det historiske faseskifte, der finder sted i verden, i retning af det Nye Paradigme, som LaRouche-organisationen har promoveret i de seneste 50 år, og det ansvar, som denne lille, men afgørende organisation må leve op til for at sikre, at dette nye paradigme, og ikke et globalt, økonomisk sammenbrud og en ny verdenskrig, kommer til at afgøre menneskehedens skæbne. I parafrase lyder hendes budskab som følger:

På den positive side sagde fr. LaRouche ved årets begyndelse, at Donald Trump kunne blive en af de største præsidenter i hele USA's historie, *hvis* det lykkes ham at få USA til at samarbejde med den Nye Silkevej. Dette finder nu sted med Trump, der arbejder tæt sammen med Xi Jinping om at integrere USA i Silkevejsprocessen, en proces, i hvilken LaRouche-organisationen har spillet en afgørende rolle siden 1990'erne. Overvej engang mødet på Mar-a-Lago, det faktum, at Trump sendte en delegation på højt niveau til Bælte & Vej Forum i Maj, samt det faktum, at Trump nu siger, at han kender Xi Jinping temmelig godt, og at de har etableret en meget god relation og er mødtes flere gange – det er en meget solid basis for samarbejde.

Den kendsgerning, at Trump-Putin-mødet i Hamborg i denne måned gik fremragende godt, især konfronteret med et massivt forsøg på et kup imod Trump fra Det britiske Imperiums og dets amerikanske aktivers side; begge præsidenter manøvrerede meget vist og meget godt. Den kendsgerning, at Putin bagefter sagde, at Trump er meget anderledes end det billede, medierne fremstiller af ham, og at dette kan blive grundlaget for en fortsat, stærk relation – dette er fremragende. Forestil jer blot, hvis der havde været en Hillary Clinton i Det Hvide Hus – så ville vi allerede have haft Tredje Verdenskrig.

Så på dette plan gør Trump det virkelig godt – lyt ikke ét sekund til det, de liberale i USA siger; dette er komplet irrelevant, for det, der tæller, er den strategiske situation. Får vi Tredje Verdenskrig, eller ej? Så, hvad så siden, der foregår internt i USA, er relativt sekundært i forhold til den strategiske situation; og her har Trump gjort det fremragende godt.

Overvej det faktum, at Trump blev inviteret af præsident Macron til at være æresgæst i Frankrig – og dette var hans første besøg til udlandet – i anledning af den nationale Bastilledag, og til at spise middag med Macron på en meget fin restaurant på toppen af Eiffeltårnet. Bagefter sagde Macron, at Frankrigs relationer i lige grad er tætte til USA og til Rusland. Dette er meget vigtigt. Hvis man ser på resten af Europa: Østeuropas og Centraleuropas holdning til at deltage i Silkevejen; Italien, Spanien, Portugal går alle i retning af samarbejde med Kina. Macron, der sendte tidligere premierminister Raffarin, en stærk fortaler for samarbejde med Kina, til Bælte & Vej Forum, og nu, Macron, der inviterer Trump på denne måde – dette betyder tydeligvis, at krigskoalitionen mellem Theresa May og Angela Merkel – der mødtes med Obama kort tid efter Trumps valgsejr, netop for dette formål – at det ikke virker.

Det bedste trumfkort, Trump har, er netop disse globale spørgsmål. Dette er ikke en kamp internt i USA. Som Lyndon

LaRouche har fremført, siden begyndelsen af Trump-fænomenets fremvækst: Dette er strategisk, dette er internationalt, ikke et strengt nationalt spørgsmål, og denne kamp vil blive vundet, eller tabt, på international skala. Tænk ikke småt, tænk ikke lokalt; det er ikke sådan, historien fungerer på dette tidspunkt.

Når dette er sagt, må man imidlertid også meget klart bemærke, at den store 'Akhilleshæl' er Trumps økonomiske politik. Syv måneder inde i sit præsidentskab, har han endnu ikke bedrevet noget, der virkelig understøtter budskabet om, at han mener, hvad han siger, med hensyn til sine valgløfter – Glass-Steagall, det Amerikanske System, økonomisk praksis i Hamiltons tradition, \$1 billion i infrastrukturinvesteringer. Det er sandsynligvis stadigvæk, hvad han har til hensigt at gøre, men det er stadig ikke sket. Og han er stadig omgivet af Wall Street-folk som finansminister Steve Mnuchin – det er helt klart den svage flanke.

Vi befinder os under et Damoklessværd i form af et sammenbrud, værre end i 2008. Der er mange røster ud over LaRouche-organisationen, der advarer om, at alle centralbankernes redskaber er opbrugt; kvantitativ lempelse har blot ført til en forøgelse af spekulanternes profit, på bekostning af den almene befolkning. Svælget mellem rig og fattig vokser til stadighed; selskabernes gæld, statsgælden, alle disse faktorer er meget værre end i 2008. Hvis det her kollapser, har vi omgående kaos. Vi er ikke ude over faren for en trussel mod civilisationens eksistens. NATO-øvelser finder stadig sted tæt på Ruslands grænser, og det er stadig en kilde til fare. Men lige nu er den største fare finanssystemets sammenbrud, der ville føre til omgående kaos.

Hvis man vil have en forsmag på, hvordan det ville se ud, så se engang på sammenbruddet af New Yorks undergrundsbane og anden infrastruktur i New York City, hvor New Yorks guvernør indrømmer, at dette er »Helvedessommeren«. På ingen tid kunne man få et kollaps i infrastrukturen lige så vel, som man kunne

få et kollaps af finanssystemet. Tro endelig ikke, at vi er ude over farezonen!

Denne krise vil næsten sikkert udspilles ved slutningen af denne sommer. Denne magtsituation med sine to sider – ud fra standpunktet om Trump som præsident, men med et samtidigt, igangværende kupforsøg mod Trump som præsident, der er styret af briterne. Dette kan ikke vare ved; én af siderne vil vinde.

Vi er fremragende placeret for at kunne vinde, men det kræver en ekstraordinær forpligtelse fra det amerikanske folks side, som denne organisation må påtage sig ansvaret for, med en helt ny opfattelse af sin mission.

Foto: Helga Zepp-LaRouche, juli, 2017.

Mad for Fred og Tanker, og kredit for udvikling

Leder fra LaRouche PAC, 15. juli, 2017 – Under sit todages besøg til Frankrig er præsident Donald Trump fortsat med at opbygge arbejdsrelationer med præsident Xi Jinping fra Kina; med præsident Vladimir Putin fra Rusland; og med andre, fornuftige statsoverhoveder, der er ved at vågne op til det faktum, at menneskehedens fremtid ligger uden for det, af Det britiske Imperium kontrollerede, geopolitiske spil.

Med den franske præsident Emmanuel Macron ved sin side under en fælles pressekonference i går, roste Trump Kinas Xi som »en dygtig mand, [der] elsker Kina«. Han beskrev Ruslands Putin som en person, der »ønsker det, der er godt for Rusland, og jeg ønsker det, der er godt for USA«. Og Trump forsvarede stærkt sit nylige møde med Putin, som han forklarede, allerede

havde frembragt vigtige resultater i Syrien: »Jeg mener, i en sag som Syrien, hvor vi kan komme sammen, aftale en våbenstilstand, og der er mange andre sager, hvor det, at komme overens, kan være en meget positiv ting.«

Det er fint nok alt sammen, lød Helga Zepp-LaRouches kommentar i dag; men dét, der er en presserende mangel, er et industrialiseringsprogram for USA for at standse det fremstormende kollaps af den fysiske økonomi – der intet steds ses tydeligere end i New York City. Trump-administrationen har endnu ikke handlet på sin annoncerede politik for en infrastrukturplan til \$1 billion, og heller ikke den presserende nødvendige Glass-Steagall konkursbehandling af de amerikanske og transatlantiske banksystemer. Hvis man ikke gennemfører et forceret program, opbygget omkring Lyndon LaRouches Fire Love, erklærede hun, vil intet andet virke: USA må gå sammen med Kina, Rusland og andre nationer om byggeriet af Verdenslandbroen, inklusive internt i USA. »Det er økonomien, dumme!«, fremførte Zepp-LaRouche.

Overvej engang det følgende: I løbet af det seneste årti har Kina skabt henved \$10 billion i kredit, og med en voksende del heraf, der kanaliseres til udlandet som en del af Bælte & Vej Initiativet. Ved hjælp af denne kredit har de løftet 700 millioner mennesker ud af fattigdom, bygget henved 22.000 km højhastighedsjernbaner og lanceret planetens mest avancerede, videnskabelige aktivitet inden for områderne rumforskning, fusionskraft osv.

I det samme årti har den transatlantiske sektors (plus Japan) finansinstitutioner udstedt mere end \$15 billioner i akkumuleret »kvantitativ lempelse«, en halv gang mere end det, Kina har udstedt i form af produktiv kredit – angiveligt for at øge bankudlån. Men, i mangel af Glass-Steagall og LaRouches Fire Love, er *intet af dette* gået til produktiv investering. I stedet har vi kollaps inden for infrastruktur og industri; voksende fattigdom og reel arbejdsløshed, en himmelstormende selvmordsrate og dødsrate som følge af narko og alkohol; og en

opgivelse af videnskabelig indsats, som det bedst repræsenteres af NASA-missionen.

Dette er den store svaghed i den strategiske situation, understregede Zepp-LaRouche, en svaghed, som LaRouche-bevægelsen kan være med til at udbedre ved at få den amerikanske befolkning til at fokusere på de nødvendige løsninger på sammenbruddet, ligesom det lykkedes os at gøre med den nylige New York-konference om »Mad for Fred og Tanker«. Nu må de nødvendige infrastrukturprogrammer komme i gang, og kredit til udvikling må begynde at strømme.

Wall Street og City of London vil ikke synes om det. Men det vil alle andre.

Foto: Præsidenterne Trump og Macron taler på en fælles pressekonference i Paris, Frankrig, 13. juli, 2017.

Hvad New York City kan lære af Afrika.

LPAC kortvideo

New York City er nu officielt gået ind i »Helvedessommeren«, skabt af reparationsarbejde, der for længst burde have været udført, omkring Penn Station. Dette arbejde vil reducere pendlernes adgang til dette afgørende omdrejningspunkt med 20 % af den halve million, daglige pendlere. For et par uger siden efterlod en togafsporing af et A-tog i New York dusinvis af sårede og forstyrrede hundrede tusinder af togrejser. Om to år vil den planlagte nedlægning af L-toget forstyrre 200.000 daglige togrejser i halvandet år. I dag er der 2,5 gange så mange forsinkelser i New Yorks undergrundsbane som for blot 5

år siden. Det er tydeligt, at transport i Amerikas førende by er på randen af sammenbrud. Og dette bør ikke komme som nogen overraskelse for dem, der har fulgt manglen på infrastrukturinvestering i løbet af de seneste årtier. Og slet ikke for Lyndon LaRouche, der kæmpede imod 1970'ernes ødelæggelse og under-investering i New York City, og Big Mac Kommunale Bistandsselskabs finansielle diktatur, der overtog det.

Mange af de umiddelbart nødvendige udbedringer er fuldstændigt åbenlyse for enhver, der kender til situationen. Erstat de 100 år gamle tunneller, der krydser Hudson- og East-floderne; opgrader koblingssystemet, som stammer tilbage fra Franklin Roosevelts præsidentskab, og forøg vedligeholdelse og reparationer, eftersyn af spor og udstyr; men det, der virkelig kræves, er et langsigtet perspektiv for det næste niveau af infrastruktur, det langsigtede perspektiv, hvis fravær forårsagede den krise, vi nu befinder os i. En krise, hvor New York City blot er et førende eksempel i USA. Uden at kæmpe for at vinde en forpligtelse over for et sådant langsigtet perspektiv for en ny platform, vil alle kortsigtede udbedringer, selv om de er nødvendige, blot være at 'sparke dåsen hen ad gaden'.

For at gøre dette langsigtede perspektiv klart, lad os se på, hvad vi kan lære af Afrika og Kina.

Med et par af de lidt mere udviklede nationer, såsom Egypten og Sydafrika, som undtagelse, befinder afrikansk infrastruktur sig på et ynkeligt underudviklet niveau. Overvej engang disse tal:

Den totale transport af fragt via jernbane er i Afrika mindre end 10 % af det, den er i USA, Kina eller Europa.

Energiforbrug pr. person i Afrika: Kun 10 % af USA's, kun en tredjedel af Kinas. Det bliver tydeligere, når vi fokuserer på den højere form for energi, repræsenteret af elektricitet:

Forbruget pr. person i Afrika er kun 6 % af det, det er i USA, og kun en fjerdedel af Kinas forbrug. Ja, faktisk har under halvdelen af afrikanere adgang til elektricitet overhovedet. Et typisk, amerikansk køleskab bruger mere end det dobbelte af det gennemsnitlige elektricitetsforbrug hos borgere i Nigeria eller Kenya.

Med en sådan utilstrækkelig infrastrukturplatform er udbredt økonomisk fremskridt simpelt hen umuligt. Og alligevel siger visse mennesker – og med 'visse mennesker' mener jeg Afrikas tidligere koloniherrer, med briterne i spidsen – at udvikling i Afrika bør ske ved hjælp af 'tilpassede teknologier'; at man bør have en trinvis fremgangsmåde over for forbedringer; at vandpumper, betjent med fødderne, eller solpaneller på en hytte, ville være nyttige opgraderinger. Det er nonsens. For eksempel den ynkelige 'Power Africa'-plan, som præsident Obama foreslog; det ville knap nok efterlade et mærke i de uhyrligt lave udviklingsniveauer.

(Obama): 'Det bliver jeres generation, der kommer til at lide mest. Hvis man sluttelig tænker på alle de unge mennesker, som alle her i Afrika talte om; hvis alle får en forhøjet levestandard i en grad, hvor alle har en bil, og alle har aircondition, og alle har et stort hus, ja, så vil planeten koge over'.

Afrika må gå frem i store spring, ikke kravle fremad, og dette kan ske. Alene Congofloden vil kunne skabe skønsmæssigt 100.000 MW elektricitet; tilstrækkeligt til 100 millioner mennesker, eller flere. Med 40.000 MW alene fra den planlagte Grand Inga-dæmning. Transaqua for Vand-programmet, der ville bruge vand fra Congofloden og dens bifloder til at genopfylde, og sikre sejlads på, Tchadsøen, der nu er ved at tørre ud; dette ville være i en størrelsesorden, der ikke har sin lige nogetsteds i verden. Udvidelse af jernbanelinjer i Afrika indtager i dag en førende plads i verden. Det vokser; nye transportruter i hele Afrika vil forbinde oplandet omkring moderne udvikling, og dette vil ændre situationen for nogle af

indlandsområdernes nuværende isolation. For at give et eksempel: de nuværende fragtomkostninger ved at bringe en container gødning fra Singapore til Rwanda eller Burundi, er mere end 2,5 gange omkostningerne, forbundet med at bringe det til havnebyen Alexandria i Egypten pga. den forfærdelige, utilstrækkelige kvalitet af transportinfrastrukturen over land på hele kontinentet. Så, ved at skabe adgang til effektiv transport, har regioner fordel af mulighederne for at bringe udstyr og forsyninger ind, for at eksportere deres produkter og ideer, og for indbyggerne til at rejse. Med elektricitet til rådighed, frigøres en højere evne til produktivitet, og værdien af landet, og befolkningen, stiger. Det er der nogle mennesker, der indser. Ulig synspunktet i den transatlantiske verden, ser Kina Afrika som, ikke simpelt hen en kilde til råmaterialer; som et kontinent, det er bedst at holde nede i en tilstand af underudvikling; men derimod som en mulighed for massiv, hurtig, intens, generel, økonomisk udvikling; som potentielle partnere og fælles fremgang; som nye markeder, nye samarbejdspartnere.

Så, alt imens amerikanske og europæiske investeringer i Afrika er tungt orienteret mod udvinding af mineraler og resurser, så går kinesiske investeringer primært til infrastruktur og små og mellemstore foretagender. I 2010 overhalede Kinas handel med Afrika USA's handel med Afrika og er i øjeblikket mere end dobbelt så stor som USA's handel med Afrika. Og Kina finansierer store projekter; den næsten 500 km (300 miles) lange jernbane med standardspor i Kenya, bygget på 3 år; den 750 km (500 miles) lange jernbane mellem Djibouti og Addis Abeba, som vil blive forlænget; den reducerer rejsetiden fra dage til timer, mens den farer forbi med 100 miles/timen. Sådanne store investeringer, sammen med den fremtidige færdiggørelse af Grand Inga-dæmningen, af Transaqua-vandsystemet; de vil fuldstændigt transformere Afrikas økonomi, og alle lokaliteterne i den, og bringe adgang til vand, energi og transport og gøre et højere niveau af industri, udvinding, landbrug, videnskabelige og kulturelle

satsninger muligt; produktiviteten vil vokse.

Lad os nu vende tilbage til New York City. Hvad er det, der har manglet i New York City? Vedligeholdelse? Nej. Det, der har manglet, er en forpligtelse til at opdage og bygge den næste platform for infrastruktur for området. I sammenhæng med et statsligt kreditsystem, med højhastighedsjernbaner, udført af en statslig jernbanemyndighed, med opgraderede og pålidelige vandveje, med højteknologiske, nye designs af kernekraftværker, og alt dette bygget med et potentielt internationalt samarbejde. Og i denne sammenhæng, hvordan passer så New York City ind i dette større område, som det eksisterer i? Hvor vil den næste generation af transport- og udviklingsknudepunkter komme til at ligge? På hvilke teknologier vil de være baseret? Hvordan kan magnetisk svævetogs-teknologi ændre vores syn på transport? Hvordan vil kommerciel fusionskraft, der virkeliggøres inden for et årti gennem et gennemfinansieret forskningsprogram; hvordan kan dette ændre vores forhold til energi, til materialer, til produktion, til transport? Hvordan vil den udvidede adgang til vand, energi og transport åbne nye områder i landet for udvikling, og for højere former for udvikling? Hvordan vil Beringstræde-forbindelsen ændre verdens handelsruter? Vil New York City stadig være nationens førende metropol om hundrede år?

Så, jo, reparér L-toget; ja, byg de nye tunneller under Hudsonfloden; udbedr absolut katastrofen, kendt som Penn Station. Men gør det alt sammen i en national og international sammenhæng; en sammenhæng, der har et fremtidsorienteret, økonomisk standpunkt om at foretage spring til en højere infrastrukturplatform. I takt med, at vores fremtidige, nationale jernbanemyndighed bygger et togsystem, der kører 300 miles/timen, med start i hele det nordøstlige område; i takt med, at transit og byer opgraderes til at gøre det muligt for pendlertiden at være en halv time snarere end halvanden time; i takt med, at Verdenslandbroen bliver forbundet med

Nordamerika og gør det muligt at rejse over land fra New York til Beijing, fra Nordamerika til Asien; i takt med, at alt dette sker, hvilke totalt nye projekter vil så ske i New York City? Hvad vil byens fremtid være, og hvad vil byens mission være? Fortidens fejltagelse var den, ikke at have en fremtid, og denne fejltagelse må slutte.

Offentliggjort den 14. jul. 2017

Vi har brug for et nationalt infrastrukturprogram, NU!

LaRouche PAC Internationale

Webcast,

14. juli, 2017

Det er den 14. juli, 2017; og, som de ville sige i Frankrig, »Bonne Fête Nationale!«. Vi ved, at præsident Trump netop er kommet tilbage fra at deltage i fejringen af Bastille-dagen i Paris, Frankrig, hvor han havde et succesrigt møde med præsident Macron, iflg. rapporter. De fejrede mere end 200 års fransk-amerikansk partnerskab, der går helt tilbage til vores alliance for at besejre briterne i den Amerikanske Revolution.

Men, der er gået nøjagtig én uge siden det historiske møde mellem præsident Trump og præsident Putin fra Rusland, på sidelinjen af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland.

(Her følger det engelske udskrift af webcastet.)

WE NEED A NATIONAL INFRASTRUCTURE PROGRAM NOW!

LaRouche PAC International Webcast

MATTHEW OGDEN: Good evening; it's July 14, 2017. My name is Matthew Ogden, and you're joining us here for our weekly webcast on larouchepac.com. I'm joined in the studio by Paul Gallagher, {EIR} Economics Editor.

It's July 14, 2017; and as they would say in France, "Bonne Fête Nationale!" We know that President Trump has just returned

from attending the Bastille Day celebrations in Paris, France, where he had a successful visit with President Macron according

to reports. They celebrated over 200 years of French-American partnership going all the way back to our alliance to defeat the

British in the American Revolution.

But it's been exactly one week since the historic meeting between President Trump and President Putin of Russia, on the sidelines of the G-20 in Hamburg, Germany. We have a picture [Fig. 1] here I can put on the screen of President Putin's and President Trump's meeting, as you can see here. As was correctly

cited by Stephen Cohen in an article in *The Nation* yesterday, this was a very successful summit. The achievements included: 1)

formalizing a new direct partnership between the United States and Russian Presidents – personal relationship; 2. negotiating a

very successful ceasefire in southern Syria, which continues to

hold to this day. This is part of a more general policy of coordinating anti-terrorism campaigns; 3. – according to reports

– creating a bilateral US-Russia channel to try to resolve the ongoing civil war in Ukraine. But, over the past week, we've also seen an escalation to a real fever pitch of the so-called "Russia-gate" campaign. We've seen this very rapid escalation

of attacks against the Trump Presidency. But as Paul Gallagher pointed out correctly in a lead that was published yesterday on the LaRouche PAC website, this latest series of frenzied outbursts against President Trump over the so-called "Russia-gate" is not due to some sort of 20-minute meeting that one of Trump's children had with a Russian lawyer at Trump Tower during the campaign. But rather, it's over the fact that President Trump himself had a very successful 2.5-hour meeting with President Putin of Russia last week. This is a meeting that Trump's opponents never intended to allow to occur, let alone turn out as positively and successfully as it did. This has been, emphatically, the issue all along in this so-called "Russia-gate" collusion scandal; going all the way back to before Trump's inauguration.

I'd like to put on the screen here a tweet [Fig. 2] that President Trump tweeted out on January 7th of this year, where he correctly identifies exactly what the issue here is. This is two weeks before the inauguration. He says, "Having a good relationship with Russia is a good thing, not a bad thing. Only 'stupid' people or fools would think that it is bad. We have enough problems around the world without yet another one. When I am President, Russia will respect us far more than they do now, and both countries will perhaps work together to solve some of the many great and pressing problems and issues of the world." So, indeed, that's what Trump has been able to succeed in accomplishing; and he's stuck to this, despite the environment

of

Russophobia which far rivals anything that we've seen at least since the Cold War, maybe going all the way back to the infamous

McCarthyism of the 1950s. You've reached a point now where even

Senator Tim Kaine, the former running mate of Hillary Clinton during the campaign, has openly accused the sitting President of

the United States of treason over the fact that Trump's son allegedly met with a foreign national to receive so-called damaging information against his opponent Hillary Clinton in the

Presidential campaign. While at the same time, Hillary Clinton

herself had actively solicited damaging, salacious misinformation

against her opponent Donald Trump from a known former agent of British Intelligence, Christopher Steele. So, that's quite the

double standard, if you ask me.

But to make the point, in the face of this entire apparatus, President Trump's policy of cooperating with Putin and establishing a good relationship with President Xi of China is,

indeed, a courageous one. But as Paul Gallagher made the point

in this same lead which I cited earlier, which he titled "Trump's

Policy of Peace with Putin and Xi Is Courageous; But His Policy

of Peace with Wall Street is not". Very correctly, Paul, you said "What is not courageous is this President's inability to take any steps against Wall Street towards carrying out the economic recovery policies on which he ran his campaign.

Rather,

Wall Street, led by the likes of Treasury Secretary Steve

Mnuchin, is running all over him. President Trump is fighting the British imperial policy and it is British Intelligence which

launched 'Russia-gate' against him a year ago, and has driven the

Congressional leadership into McCarthyite madness. But neither

he, nor either party in Congress, is fighting Wall Street; that

is up to the rest of us, and it cannot be delayed or the next looming crash will wipe us out entirely."

So, Paul, that's what you said in the lead of the LaRouche PAC website yesterday, very correctly; and I think we'll get into

that. But this was echoed by Helga Zepp-LaRouche during discussions we had with her just a little bit earlier today.

She

said what is clearly urgently necessary and seriously lacking in

the current Trump administration is a commitment to following through on what she called "an industrial program for the United

States." She said we need to get people to focus on this.

The

Trump agenda internationally is fine, clearly; especially Trump's

stance on Russia, China, US cooperation, which is obviously positive she said. And which is the source of the unprecedented

attacks against his administration by those who wish to sabotage

such a relationship. But domestically, we need a real economic

program. She said, "As the famous saying goes, 'it's the economy, stupid!'" She said that we do expect that sometime this month, the US-China economic cooperation report is expected

to be published, which was commissioned during President Trump's and President Xi Jinping's summit at Mar-a-Lago a few months ago.

But, as far as can be seen up to this point, there is really nothing yet happening in terms of Trump's promised \$1 trillion infrastructure investment plan for the United States. She said

this is a big weakness, along with Trump's indefensible cowardice

in the face of Wall Street. So, it's our responsibility to escalate this campaign to get this infrastructure campaign going

in the context of LaRouche's Four Economic Laws; starting with Glass-Steagall, which we're going to discuss more in a minute. We can use the reconstruction of the New York City region as a necessary catalyst and a keystone to energize this entire national infrastructure vision.

So, just to begin with, I'd like to play a short video which was just posted on the LaRouche PAC website, narrated by Jason Ross, on this subject. The title of the video is "What New York City Can Learn from Africa".

JASON ROSS: So, New York City has now officially entered the "Summer of Hell" created by long overdue maintenance

work around Penn Station. This work is going to reduce commuter

access to this vital hub by 20% for the half million commutes daily. A couple of weeks ago in New York, the derailment of an A

train left dozens injured and disrupted hundreds of thousands of

trips. In two years, the planned shutdown of the L train will disrupt 200,000 daily trips for a year and a half. Today, New York City's subway delays are 2.5 times what they were just

five

years ago. It's clear that transportation in America's leading

city is at the breaking point. This should be no surprise to anyone who has followed the lack of infrastructure investment over the past decades; particularly to Lyndon LaRouche, who fought against the 1970s destruction and under investment in New

York City and the Big MAC (Municipal Assistance Corporation) financial dictatorship that took it over.

Many of the immediately needed fixes are totally obvious to anyone familiar with the situation. Replace the 100-year-old tunnels crossing the Hudson and East Rivers; upgrade the switching equipment that dates back to Franklin Roosevelt's Presidency; and increase maintenance and repair, overhaul of track and equipment. But what's really required is a longer-term

perspective of the next level of infrastructure; the long-term perspective whose absence caused the crisis that we now find ourselves in; a crisis in which New York City is merely a leading

example in the United States. Without fighting to win a commitment to such a long-term perspective for a new platform, any short-term fixes – even needed ones – will just be kicking the can down the road.

To make that long-term perspective clear, let's look at what we can learn from Africa and China. With some exceptions of the

more developed nations such as Egypt and South Africa, African infrastructure is at a pitifully under-developed level. Consider

these figures: The total shipment of freight by rail. In Africa, it's less than 10 % of what it is in the United States,

China, or Europe. Consider per capita energy consumption in Africa; only 10% that of the US, only 1/3 that of China. It's more clear, when we focus on the higher form of energy

represented

by electrical energy. Per capita use in Africa is only 6 % what

it is in the United States, and only 1/4 that of China. In fact,

less than half of Africans have reliable access to electricity at

all. A typical US refrigerator uses more than double the average

electricity use of citizens of Nigeria or Kenya. With such an insufficient infrastructure platform, extensive economic progress

is simply impossible. Yet, some people – and by some people, I

mean Africa's colonial masters, led by the British – say that African development should be through "appropriate" technologies.

That an incremental approach to improvement should be taken; that

foot-powered pumps for water, or solar panels on a hut would be a

useful upgrade. That is nonsense!

For example, the pathetic Power Africa plan proposed by President Obama would hardly make a dent in the outrageously low

levels of development.

OBAMA: It's going to be your generation that suffers the most. Ultimately, if you think about all the youth that everybody's mentioned here in Africa, if everybody's raising living standards to the point where everybody's got a car, and everybody's got air conditioning, and everybody's got a big house, the planet will boil over."

ROSS: Africa must leap ahead, not crawl forward; and this can happen. The Congo River itself could support an estimated 100,000 MW of electricity; enough for 100 million people or

more,
with 40,000 MW from the planned Grand Inga Dam alone. The Trans-Aqua water program which would use water from the Congo and its tributaries to refill and to provide navigation to Lake Chad which is currently drying up; this would be larger by an order of magnitude than any other project in the world. The expansion of rail lines in Africa is currently at a world-leading level today; it's growing. New transportation routes across Africa will connect the hinterlands, allowing modern development. This will change the situation from the current land-locked regions of the continent.

To give one example, the freight costs for bringing in a container of fertilizer from Singapore, to bring that into Rwanda or Burundi, it's more than 2.5 times the cost of bringing it to the port city of Alexandria in Egypt; due to the terrible, insufficient quality of overland transportation infrastructure across the continent. So, by creating access to efficient transportation, regions benefit from the opportunity to bring in equipment and supplies; to export their products and ideas; for residents to travel. With the availability of electricity, higher productive capabilities are unlocked. The value of the land and of the people increases.

Some people recognize this. Unlike the outlook of the trans-Atlantic world, China views Africa not simply as a

source

of raw materials, as a continent that's best kept in a state of

under-development; but as an opportunity for massive, rapid, intense, overall economic development. As potential partners for

economic prosperity, as new markets, new collaborators. So, while US or European stock in Africa is heavily oriented towards

mining and resource extraction, Chinese investment goes primarily

to infrastructure and small- and medium-sized businesses.

Back

in 2010, Chinese trade in Africa overtook that of US trade with

Africa; and it is currently more than double the US-Africa trade

level. China is financing big projects. The nearly 500-kilometer, 300-mile standard gauge railway in Kenya; built in

only three years. The 750-kilometer, 500-mile Djibouti-Addis Ababa rail line, which will be extended. It reduces travel time

from days to hours, as it whizzes by at 100mph.

Such major investments, along with the future completion of the Grand Inga Dam, of the Trans-Aqua water system, they're going

to completely transform the economy of Africa and each locality

within it. Bringing water, power, transportation access; allowing a higher level of industry, mining, agriculture, scientific and cultural pursuits. Productivity will grow.

So now, return to New York City. What has been missing in New York City? Maintenance? No. What's been missing is a commitment to discovering and building the next platform of infrastructure for the region. In the context of a national credit system of Federal high-speed rail authority work, of

upgraded and reliable waterways, of high-tech new designs of nuclear plants; all of these potentially built with international cooperation. In this context, how does New York City fit in this broader area that it exists in? Where will the next generation of transportation and development hubs lie? And upon what technologies will they be based? How can magnetic levitation technology change our view of transportation? How will commercial fusion power, realized within a decade by a fully funded research program, how could this change our relationship to power, to materials, to production, to transportation? How will the expanded availability of water, power, and transport open new areas of the country to development; and higher types of development? How will the Bering Strait connection change world freight flows? Will New York City even still be the nation's leading metropolis in a century?

So, sure. Fix the L train; rebuild the Hudson River tunnels. Absolutely. Redo the disaster known as Penn Station. But do it all in a national and international context; a context of a future orientation, of an economic outlook to the value of leap-frogging to a higher infrastructure platform. So as in the future, our national high-speed rail authority builds a 300mph train system, starting across the Northeast. As transit in cities are upgraded to allow for commutes of half an hour rather than an hour and a half; as the World Land-Bridge connects to North America, allowing land travel from New York to Beijing;

from North America to Asia. As all this takes place, what totally new projects will take place in New York City? What will be its future; and what will be its mission? The mistake of the past was failing to have a future; and that error must end.

OGDEN: So, this is clearly the kind of national economic vision that we need for the United States, and which needs to be adopted by this administration. So, I just wanted to ask Paul to give us a sense of where the fight around this stands, and then some of the updates in terms of Glass-Steagall, which is the urgent first step.

PAUL GALLAGHER: Well, first of all, you've already pointed it out, but I want to point out that some political leaders here, and most of the media, who are going crazy against since the meeting between the Presidents of the United States and Russia. Most of them are directly opposing peace and the potential economic benefits that follow from the end of the last 15 years Bush-Obama regime change wars. As the President pointed out yesterday, there has been what is already a long ceasefire in southern Syria, and two other ceasefires being worked on imminently directly coming out of that meeting that he had with President Putin of Russia. That means lives are being saved there; American lives, Syrian lives, lives of others are being saved there. There is also an agreement that came out of similar negotiations whereby the supply of water for the Palestinian Authority is being tripled. This agreement was just announced

yesterday by Jason Greenblatt, the special envoy of President Trump to the embryonic Mideast peace or Palestinian/Israeli peace

negotiations that are going on. More importantly, Syria and the

Middle East have become a clear location for the New Silk Road,

the increasingly vast array of infrastructure developments and projects which include what Jason was just discussing there in Africa. The massive investment that China is making with some other countries as partners in the development of new infrastructure across Eurasia, now in Africa and into the Middle

East. There was just a large meeting in Beijing earlier this week of experts planning the reconstruction of Syria as soon as

the wipe-out of ISIS and the ceasefires now being put into effect

are actually in effect, the reconstruction with large-scale investment as part of the Belt and Road, as the Chinese call it.

This New Silk Road.

So, there is tremendous potential coming out of these summit meetings, and the readiness of the President to work with Putin,

with Xi, and the readiness on the other side of the Chinese leadership to continually expand this tremendous investment that

they have been making in new infrastructure projects across Eurasia into Africa through the Middle East. Obviously that stands ready as well to work in the United States; but that is where we come to the roadblock that we were referencing earlier,

Matt. That the Trump administration has been completely unable

up to now, to follow through on the economic promises that it made to the American people in the course of winning the

Presidency. Those promises included reinstating the Glass-Steagall law; putting – for starters – \$1 trillion in new investments. And everyone thought that meant public investments into new infrastructure in the United States; including such things as new ports, new airports, national high-speed rail networks, connectivity for broken-down transportation systems like that of New York. This has not moved at all, because of tremendous deference to Wall Street and the White House looking to Wall Street – the worst possible place to look – Wall Street and environs. Private equity funds which claim to be setting up infrastructure funds, all this sort of thing. Looking entirely in the wrong place for a large-scale investment in fundamentally new infrastructure platforms in the United States. We had a glaring example of this in regard to New York City and the New York metropolitan area crisis just this week. It was announced that what I believe is the very first investment of the Trump White House under the Transportation Infrastructure Financing and Innovation Act – it's called TIFIA. For the little bit of public funds from the Federal government that have been going into transportation projects in the recent years, TIFIA is a big deal in a very little pond. The very first TIFIA investment in transportation infrastructure under the Trump administration was in Penn Station; and specifically the creation of a second station across 8th Avenue from Penn Station in New York. To make a long story short, this development of a

second

station, which is not trains, is not tunnels, is not bridges,
is

not new routes, not new connectivity into high-speed rail
going

into New England and going into the Northeast corridor south
and

going West through New Jersey and Pennsylvania. It's not any
of

those things; it's a train station. It's only for some of
these

lines, and it is merely one small part of what is really the
development of a huge shopping and office mall in this former

Post Office location directly across 8th Avenue from Penn

Station. This is almost \$600 million in this Federal
investment

grant being combined with investments more or less ordered by
the

various transportation agencies in the New York area, and a

significant investment by the state of New York, essentially
in

order to create 850,000 square feet of new office and retail
mall

space.

Now what's going on with malls across the United States?

They're going bankrupt. So, what we're creating here is an

immediate, new potential large-scale bankruptcy like the one
that

just occurred with the public/private partnership for the
Indiana

Toll Road; like the one that just occurred with the

public/private partnership for Route 130 in Texas, which just
—

God bless it — emerged from bankruptcy for the second time
under

a new private/public partnership which will soon go bankrupt
for

the third time. These projects which can't even take tolls; not even high tolls. Even with those high tolls can still not meet the rapacious demands of the private investment banks, private equity funds, and the other Wall Street which want 10% return on their investment annually; want all of their capital back in ten years. They simply cannot meet these demands, even with tolls that drivers cannot pay. This kind of failure is going on all over the country of exactly this kind of large-scale investment that we unfortunately just saw go into New York. What is needed, clearly, is in the trillions; the \$1 trillion is a low estimate of what is needed if the United States were to stop the decline in per capita provision and use of electricity and instead increase it again. If it were to stop the decline in all of the most productive forms of the use of water, and instead increase it again by new water management, water transfer, and even at the frontiers of technology, water creation; that is, storm creation technologies, especially in the West of the country. If the United States were to stop the decline in passenger rail and freight rail travel annually, and instead build out an entirely new national high-speed rail network. If it were really to attack the problems of storm management, or storm protection; the kind of thing which would have prevented the ruination of the tunnels in the New York subway and rail systems in the first place. If they had been able to have sea gates to stop the destruction wrought by Hurricane Sandy, the replacement of water infrastructure nationally with new infrastructure. This clearly requires trillions, and it requires trillions in a short period of time.

There is only one way that this can be attempted, and that is to create a national credit institution which both attracts new Federal credit and also attracts the investment of holders of existing US Treasury debt, the investment of holders of municipal debts, of state debts who want to put that in the way that citizens did in the period of World War II into new war bonds; who want to put that into a new bank created by Congress and make a bank capable of issuing trillions of dollars in infrastructure credit; and have it coming from sources already existing within the Federal government at the same time, as well as the participation of infrastructure bonding by state and municipal agencies. It is only through that kind of Hamiltonian national credit issuance that, putting aside all the nonsense about public/private partnerships or the idea that some in the Trump administration had of an infrastructure bank which was really more like a private/private partnership, a kind of giveaway to organized capital in the United States in order to put it into a bank which would reward them with tax credits equal to what they were putting in, and then borrow and borrow and borrow on the debt markets. This kind of Wall Street scheme absolutely is destructive, and results not simply in these repeated bankruptcies, but actual destruction of infrastructure in the country. Clearly, that requires that Glass-Steagall be reinstated. Why? Take a look at the issuance of credit of China over the last ten years. It clearly has been driving the majority, and at all times over that decade, a third or more of the growth in the

world. It's been doing that perhaps on the order of \$10 trillion or more in credit issued by the major public commercial banks in China; what are sometimes called the policy banks, but they are public, commercial banks. Although the Chinese system is clearly somewhat different than ours, nonetheless commercial banking is commercial banking; whether it's being done by government-backed banks or being done by commercial banks which are entirely private. Their publicly-backed commercial banks have put \$10 trillion or more in new credit into the development of the Chinese economy. Increasingly in the last two years, into the projects that I was referencing in the beginning in other countries along what they call the Belt and Road, the economic Belt and the maritime Silk Road; which have now crossed into Africa and are now crossing into the Middle East war zones to reconstruct them. Perhaps \$400-500 billion is already invested and committed outside China in the last two years by these major banks.

Now, how have they done it? Obviously during this period of time, there have been some bubbles created in the Chinese economy in real estate and so forth, bad debt of the same kind which brought down the banking systems of the United States and Europe.

How have they avoided that? First of all, the vast majority of that new credit has gone into the most productive and most productivity-generating investments; in particular, the

platforms
of new infrastructure from nuclear power to fusion power
research
to the dynamic space program and to the national high-speed
rail
networks, the North-South water transfer, projects which have
changed the availability of water in the Chinese economy.
That's
first of all. Second of all, they have operated under a
fairly
strict enforced Glass-Steagall regimen since January 1, 1995.
That has also enabled those banks to overcome the formation of
bad debt, the existence of bankruptcies, and to keep on
issuing
this productive credit. They have, despite this huge credit
issuance, stayed below 3% of the world's banking systems'
exposure to derivatives. Less than 3% of that exposure is in
the
Chinese commercial banking system. Their income, their
revenue
has been overwhelmingly from loans, including 70% to 80% and
more
of the annual revenue of all of these banks in comparison to
half
or less than half of the income of the megabanks in the United
States coming from interest on loans. That has indicated the
Glass-Steagall ordering of their banking system, and has
enabled
them to keep doing this.
We have to reinstate Glass-Steagall here immediately in
order to put the commercial banking system of the United
States
in a condition where it will make productive loans of that
kind,
and in order to head off what is clearly now an approaching
crash
on the order of, or greater than, 2008. You have all sorts of

bankruptcies, not just public/private partnerships; all sorts of bankruptcies rising fairly dramatically in the United States after a tremendous issuance of credit to the banks, and by those banks to the largest corporations and on the high interest debt markets of other corporations, which have set them up for another crash which is now approaching. Just to give one example, it was reported the day before yesterday that in Texas, which of course brings together the central area of the shale oil and gas boom of the last ten years and all of the companies associated with that, along with retail chains and malls. The rate of corporate bankruptcies in the first six months of this year in Texas has been an all-time record; much higher than even in 2009, the real of the real, total collapse. It has been about 50% higher than the same period of time last year. When you look at the auto loan delinquencies rising rapidly, the credit card delinquencies rising rapidly, the fact that the Federal government has just had to restate its exposure to student debt in such a way that it suddenly produced a deficit in June of nearly \$100 billion in the Federal budget in a month in which there is usually a surplus, simply because of the losses coming from the write-off of defaulted student debt. This kind of a crash would not only devastate our economy, it would also cause tremendous for the international collaboration in development; which is really the

leading and positive feature of these summit meetings which have occurred.

As the American people have been demanding, we have to reinstate the Glass-Steagall Act. Janet Yellen was asked about

this just yesterday again in her Senate testimony; and gave the

usual nonsense explanation that we should value highly the Lehmann Brothers of the world, because because of Glass-Steagall,

she said, Lehmann Brothers failed. Because of Glass-Steagall, other investment banks failed. Whereas, if we had not repealed

Glass-Steagall, they could be rescued by big commercial banks and

therefore, these Wall Street speculators could keep on doing what

they were doing. But the question alone indicated that – the question was from a Senator who asked her “Did we make a mistake

in repealing Glass-Steagall?” – indicates that that question is

still reverberating through Congress. We have to get that reinstated in order for the rest of this program which is our objective, to work. So, that’s what I would say about it, Matt.

OGDEN: As you stated correctly yesterday, this is the major weakness of the Trump administration at this point. Even the ability to follow through on these kinds of productive relationships with China in terms of great projects and infrastructure development is in jeopardy. Not only because you’re missing the entire mechanism to make that work in the form

of a national bank, but also because we’re flirting with disaster

as another financial crisis – potentially worse than 2008 – is looming over the entire trans-Atlantic.

GALLAGHER: And all of the collaboration of the sort that we just saw in Africa, if people can actually put themselves in that

situation; all of the collaboration that we saw there could be replicated in terms of collaboration and development of, for example, high-speed rail networks in the United States with the

Asian powers which are financing that in Africa and in other areas of Asia. But not if our policy is going to be one of no national public funding, no national public credit institution.

There will be no way for those investments and that engineering assistance to take place.

OGDEN: It's only now that China has actually even been able to take off in terms of this global infrastructure program in the

way that it has wanted to. As Bill Jones went through on this program on Monday, despite the fact that it was all the way back

in 1991, 1994 that the Eurasian Land-Bridge idea was being discussed in high-level circles in China with Helga Zepp-LaRouche

attending forums on this subject in Beijing in 1994. We had two

major economic crises in the intervening period: 1997, but then

in a major way, 2008. It's only been since 2013 that Xi Jinping

has been able to get this program off the ground. So, if you look at this in the long term, you really are at a crucial decision point for the entire globe on which this decision by the

Trump administration – are you going to follow through on this promise you made in the campaign? The future of a lot hinges on that. Frankly, with the kind of courage Trump has shown in the face of the severity of the propaganda and attacks against him on the Russia question, there is no excuse why he should not have the same kind of courage in the face of Wall Street. One question is, as Mr. LaRouche identified it all the way back in the transition period, what is the nefarious role that is being played by Steve Mnuchin, for example, in undermining and sabotaging what was clearly one of the issues on which the American people voted in the Trump campaign; which was Glass-Steagall and finally getting tough on Wall Street.

GALLAGHER: You'll remember as recently as a month or so ago, in an interview, the President said some people want to go back to the old Glass-Steagall system; we're looking at that right now. That's what he said. Clearly, there is also strong opposition from certain people in Congress who are in Wall Street's pocket in the Republican Party, and also from Mnuchin and others in the administration who want to give Wall Street a complete deregulation instead. The President has been letting those people have their way; and so of course, have the Republican leadership in both Houses of Congress been kowtowing in the extreme to the demands of Wall Street to take off regulations, to let them again leverage up in the way that they did right before the last crash where they got up to 30:1 and 35:1 debt leverage. They want to have the capital requirements

lowered so they can leverage up again. These kinds of demands are being granted by the leadership in Congress and by the President, when they have clearly said to the American people, we want productivity; we want development to return; we want new infrastructure development to return; we want to rebuild the country. They're not doing it. I would just emphasize that those members of the House and the Senate in the order of 50 or 60 total who have put their names on Glass-Steagall legislation, they have done so with large-scale petition drives being done by constituency groups with which we've been working, which have put them in a position to say "My constituents are demanding this; and constituents across the country are demanding reinstating Glass-Steagall." They moved from that, so it's really up to us to get this done and break through this combination of money and fear and cowardice which is really letting Wall Street continue to run this infrastructure issue. They will absolutely destroy what little remains of the infrastructure in the country; they will make these breakdown crises as in New York and dam that collapsed in California and the locks that are threatening to collapse on our major waterways. They will make them far worse by their toll-looting schemes and their public/private partnership schemes. That's got to be completely replaced by a policy of Hamiltonian national credit; that's the only thing that will work.

OGDEN: Exactly. As Helga was saying when we spoke with her earlier today, this is the strategic priority in terms of a breakthrough on the domestic front in the United States; is securing the kind of momentum necessary to force the Glass-Steagall measure through, and to create the kind of political environment in which it's impossible to oppose Glass-Steagall. The kind of situation that is now hitting in New York, we've now come into the official "Summer of Hell" as Jason said in the beginning of that video; this creates the kind of political conditions on the ground where you can really catalyze at least a discussion of the type of infrastructure vision that you need for the United States. But this comes in the context of what could potentially come out of a US-China cooperation on Silk Road development, or the Belt and Road Initiative development. As Jason said, you do have to really think in terms of at least 50 years into the future. What is the kind of economic geometry in which these current crises, these current projects fit? And the only form of economics which is based on that kind of thinking, is what Hamilton came up with at the origination of the United States: This credit system which is fundamentally different from the kind of monetarism which this public/private partnership approach is based on. That's the only kind of philosophy which thinks in terms of 50-100-year returns in terms of real physical wealth and real increases of productivity rather

than just accounting.

GALLAGHER: There are people such as our friend Hal Cooper, a very experienced and expert railroad engineer and planner, who

have exactly that kind of vision of how the now-collapsing transit system around New York City could be transformed into something in which the lines would not all be converging on Penn

Station and stopping there, and then going into tunnels and gradually going back the other way – all of it at 10mph or less.

But rather, those transportation lines within the city would be

opening up and connecting directly into high-speed lines coming

out of that area, going to New York State and New England, going

west across the belt between New York and Chicago and the whole

high-speed planning area there; going down all the way to Florida

in the Northeast corridor. That these kinds of directly flowing

connections which would make the transit system around New York

merely the major node, the biggest node in the country in a continually connected national high-speed transportation network.

These kinds of plans do exist; they require – as I was saying before – naturally they require a great deal of investment.

They don't require a few hundred million dollars from here and there and everywhere else into an office and shopping mall to make a new train station. They require serious, long-term, high

productivity building of the kind of transportation

infrastructure that we have nowhere in this country at this

time.

That's where Hamiltonian banking and credit comes in; and it's really the only thing that can make that possible.

OGDEN: Well, thank you very much, Paul. I know that your last appearance on this program generated a lot of views on the internet, and also a lot of questions. I think a lot of the viewers appreciated the opportunity to write in via the comments on YouTube.

GALLAGHER: I tried to answer some of them.

OGDEN: You had the opportunity to answer them. So, we would invite people again; if you have questions for Paul, go ahead and write them in the comments section on this YouTube video. Maybe we can do another follow-up video where it's a question and answer kind of session like that. This is an ongoing discussion, obviously; and we've got a lot of responsibility on our shoulders to follow through on this policy and to make this work. So, thanks a lot, Paul, for joining us.

GALLAGHER: Thank you.

OGDEN: Thank you for watching; and please stay tuned to larouchepac.com.

Fokuser på den strategiske

sandhed, ikke sniksnakken

Leder fra LaRouche Pac, 13. juli, 2017 – En underskrevet lederartikel i går i *Global Times*, en engelsksproget avis, der ejes af Kinas *People's Daily*, sagde, »Trumps team er, på trods af en konstant strøm af negative nyheder, i færd med gradvist at konsolidere sit greb om magten. Konstante historier om hans russiske forbindelser begynder at lyde som baggrundsstøj.«

Faktisk er arrogancen, frækheden og lydstyrken af disse britiske-styrede Russia-gate-historier omvendt proportionale – ikke alene i forhold til sandhedsindholdet, men også til deres styrtdykkende troværdighed hos det amerikanske folk.

Amerikanerne indser sandheden i det, ruslandsekspert Stephen Cohen sagde til Tucker Carlson fra Fox News den 7. juli, dagen for topmødet mellem Trump og Putin. Carlson spurgte Cohen: »Professor, det første, man lægger mærke til, er, hvor meget, pressen er forankret i, at dette møde mellem vores præsident og den russiske præsident skal mislykkes. Hvorfor skulle de ønske, at det mislykkes?«

Cohen svarede: »Det er en form for pornografi. På samme måde, som der ikke forekommer nogen kærlighed i pornografi, er der heller ingen nationalinteresse at finde i disse angreb mod Trump og Putin.« Han sagde, at hans undertekst for topmødet ville være, »Potentiel nyt, historisk anti-koldkrigspartnerskab for detente indledt af Trump og Putin; men i mellemtiden optrappes forsøg på at sabotere det«.

I en artikel i *The Nation* i går skrev Cohen, at topmødets fire hovedpræstationer var: 1) at formalisere og symbolisere det nye detente-partnerskab mellem den amerikanske og den russiske præsident; 2) en aftale om at samarbejde i Syrien imod de derværende terroriststyrker, ikke alene på de annoncerede, begrænsede måder, men på mere udvidede måder, hvilket betød at enes med Moskva om, at den syriske præsident Assad må forblive

ved magten, i det mindste indtil ISIS er helt besejret; 3) skabelsen af en bilateral, amerikansk-russisk kanal til forhandling af en afgørelse af den ukrainske borgerkrig og stedfortræderkrig, og herved at gå uden om, eller reducere, den rolle, der hidtil er spillet af Tyskland og Frankrig, og som i det store og hele er mislykkedes; og 4) en aftale om at drøfte måder til begrænsning af farerne ved cyber-teknologi i internationale anliggender.

Cohen har ikke altid haft ret, men han har ret her. Dette var virkelig »potentielt historisk«.

Vil amerikanerne nu bøje sig for disse Russia-gate-skandaler, der har til formål at vende det, der blev opnået på topmødet, og gå tilbage til konfrontation og krig med Rusland? Selvfølgelig ikke. Pointen understreges af en universitetsundersøgelse, der rapporteres i *The Nation* i dag af James Carden: »Lokalsamfund mest berørt af krig vendte sig hen imod Trump i 2016.« Husk, at USA konstant har været i krig i 15 år, men »det store flertal af borgere har ikke nogen direkte forbindelse med disse soldater, der kæmper, dør og vender sårede hjem fra kamp« i Mellemøstens evighedskrige. Undersøgelsen finder, at »der er en signifikant og meningsfuld forbindelse mellem et lokalsamfunds grad af militær opofrelse«, såsom dødsfald og lemlæstelse af soldater, »og så dets støtte til Trump«. Selvfølgelig er der det.

De britisksponsorerede journalister og »talking heads« begår den samme fejltagelse, som de gjorde under præsidentvalget i november, 2016. De taler op ad vægge ned ad stolper imellem sig – og de er alle enige, altså må det være sandt. De blev mere og mere højrøstede, og mere og mere ekstreme – så gik de i seng den 8. november, og da de vågnede næste morgen, havde de alle sammen taget fejl.

Under en diskussion om dette i dag kommenterede Mike Steger fra LaRouche PAC Policy Committee: »Under vores diskussion her i går talte vi om, at vores sprog er alt for afgrænset og

begrænset ved, at vi indskrænker os til de taktiske begivenheder og ikke er fokuseret omkring at indfange de epokegørende udviklinger, som er dét spørgsmål, det drejer sig om for hele menneskeheden.«

Foto: Præsidenterne Putin og Trump på sidelinjen af G20-topmødet i Hamborg, 7. juli, 2017.

Trumps politik for fred med Putin og Xi er modig; Hans politik for fred med Wall Street er ikke

Leder fra LaRouche PAC, 12. juli, 2017 – De seneste, forrykte udbrud af »Russia-gate« drejer sig ikke om et møde med en russisk advokat; det drejer sig om et topmøde med den russiske præsident.

Præsident Trumps politik har været konsekvent og modig – »Samarbejde med Rusland er en god ting, ikke en dårlig ting; vi har begge enorme atomvåbenarsenaler; vi kan bekæmpe terrorisme, vi kan afslutte de konstante krige« – konfronteret med stadig mere hysterisk McCarthy-isme fra medierne og begge partier i Kongressen.

Det, der stod på spil på dette Trump-Putin-topmøde: fred i områderne Mellemøsten og Nordafrika, der er ødelagt af Bush' og Obamas krige for »regimeskifte«; eller, mere krig, og muligvis atomkrig. Nogle Demokratiske ledere i Kongressen er blevet lige så forrykte koldkrigere som senator Joe McCarthy, eller J. Edgar Hoover, den fanatiske FBI-direktør, som fire

successive præsidenter ikke kunne klare at fyre.

Blandt deres seneste udbrud finder vi Senatets mindretalsleder, Chuck Schumer, der siger: »Tiden, hvor man hævder, der ikke er nogen beviser for *aftalt spil med fjenden*, er forbi« (fremhævelse tilføjet); og Hillary Clintons vicepræsidentkandidat, senator Tim Kaine, der siger, »Vi taler nu ikke længere om forhindring af rettens udøvelse mht. det, vi efterforsker. Dette er nu gået videre til mened, falske erklæringer og endda, potentielt, forræderi.«

Andre Demokrater, der er imod denne Russia-gate-besættelse, klager, at det ikke er godt for det Demokratiske Parti. Det er ikke det, det handler om. Dette er en politik for krig. Schumer, Kaine og andre er modstandere af våbenstilstand i Syrien, succes i Genève-forhandlingerne, stabilisering af Libyen, potentiel fred og genopbygning (som Kina er parat til) i hele området, og fred i Asien.

Præsident Trumps politik for samarbejde med Putin og med Xi fra Kina er modig. Han vender væk fra det, der grundlæggende set er et establishment for britisk imperiepolitik, der insisterer på, at »ene-supermagten« kan kommandere rundt med atommagterne Rusland og Kina, og alle andre nationer, og gennemføre »regimeskifte« over for alle, der ikke adlyder. At Trump er modig nok til fyre en magtsyg FBI-direktør, er også vigtigt.

Men hvad der ikke er modigt, er præsidentens manglende evne til at tage skridt mod Wall Street i retning af at gennemføre den politik for økonomisk genrejsning, han gik til valg på. I stedet kører Wall Street, anført af sådanne personer som finansminister Steven Mnuchin, fuldstændig hen over ham.

Det amerikanske folk kræver, at Wall Streets storbanker brydes op i henhold til en Glass/Steagall-bankopdeling, før det næste finanssammenbrud, der nu sandsynligvis vil indtræffe til efteråret. En national kreditinstitution, i Hamiltons

tradition, til ny, økonomisk infrastruktur, kan ikke længere opsættes; afgørende vigtige, men totalt forfaldne infrastruktursystemer, er i færd med at bryde sammen, helt uden orkaner eller oversvømmelser. Det er ikke nok blot at reparere dem: Der er brug for teknologisk og videnskabeligt nye infrastrukturplatforme, såsom højhastighedsjernbaner og svævetogssystemer, og forskning i fusionskraftteknologi – sådan, som Kina er i færd med at bygge det i hele den Nye Silkevej, der breder sig! Og »motoren« bag et sådant fremskridt må atter blive NASA og den avancerende udforskning af rummet.

Præsidenten kan ikke organisere dette alene. Det amerikanske folk må organisere for de »Fire Love«, som Lyndon LaRouche har formuleret, og for USA's tilslutning til den Nye Silkevej.

Præsident Trump kæmper mod den britiske imperiepolitik, og det var britisk efterretning, der lancerede »Russia-gate« imod ham for et år siden, og som har drevet lederskabet i Kongressen til vanvid à la McCarthy.

Men hverken han, eller nogen af de to partier i Kongressen, bekæmper Wall Street. Det falder på resten af os, og det kan ikke udskydes; i modsat fald vil det næste, overhængende krak totalt udslette os.

Foto: Præsident Trump på G20-møde den 9. juli, 2017. Bag ham, finansminister Steven Mnuchin.

POLITISK ORIENTERING den 13.

juli 2017: Trump-Putin succesmøde midt i tysk G20-fiasko. Se også 2. del her.

Med formand Tom Gillesberg

»Velkommen til det fortsatte drama, hvor vi forhåbentlig er i gang med at skrive nye, meget mere spændende kapitler i menneskehedens historie; specielt på baggrund af det meget succesrige møde, der fandt sted i fredags mellem Donald Trump og Vladimir Putin, [i] kulissen af et ellers rimelig forfærdeligt G20-topmøde, der fandt sted i Hamborg. At rammerne for G20-topmødet var frygteligt, når det blev holdt i Tyskland, var ikke særlig overraskende. Der var ligesom blevet lagt op til – lang tid forinden, det sidste år, har man i Tyskland ikke snakket om andet, end at, nu skulle man få klimapolitikken tilbage på dagsordenen; det her skulle være mødet, hvor vi ligesom skulle re-fokusere, komme væk fra det her med diskussion om økonomi og udvikling og alt det her pjat, som Kina snakker om, og så komme tilbage til det, der virkelig betyder noget, nemlig, hvorledes vi kan få lagt skatter og afgifter på og reduceret menneskets aktiviteter her på jorden, således, at vi kan mindske mængden af CO₂ i atmosfæren; ja, ikke menneskemængden af CO₂ i atmosfæren, for det har vi mennesker jo ikke rigtig magt til at gøre måske; men i hvert fald måske reducere den menneskelige udledning af CO₂ med en eller anden brøkdel, og på den måde, håber vi, måske påvirke Jordens klima om hundrede år. Som jo er hele denne klimadagsorden, som har fyldt ufattelig meget, og som det jo var meningen skulle overtage alt her ved COP15-mødet her i København i 2009, og det skete heldigvis ikke. Og vi her på kontoret er meget stolte af, at vi var meget aktive desangående; at vi stod ude i bitter kulde foran Bellacentret

og uddelte flyveblade i hobetal om, at det, klimadagsordenen drejede sig om, det var ikke at forbedre Jordens klima; det var at reducere antallet af mennesker her på Jorden. At det her var god, gammeldags malthusiansk politik; at man brugte CO₂ som en undskyldning for at sige, at vi skulle begrænse den menneskelige aktivitet her på Jorden; at vi skulle forhindre udvikling ... «

Hør mere:

Video 2. del:

Lyd:

USA-RUSLAND-KINA SAMARBEJDE OM ET NYT PARADIGME. Nyhedsorientering juli 2017

Som mange deltagere i og iagttagere af verdensbegivenhederne for længst har opdaget, så er størstedelen af de gængse nyheder »fake news«, der primært har til formål at aflede opmærksomheden fra de store problemer, som verden står overfor, og frem for alt de løsninger, der findes til dem: Det nye paradigme, som LaRouche-bevægelsen og Schiller Instituttet har kæmpet for i næsten et halvt århundrede, og som Kina med russisk og international opbakning har præsenteret som Bælte & Vej Initiativet. Med Trumps succesrige møde med Putin ved G20-topmødet i Hamborg er muligheden for en aktiv amerikansk deltagelse i dette russisk-kinesiske samarbejde for fred ved at blive en reel mulighed. Den manglende dækning af disse revolutionerende begivenheder kan dette nyhedsbrev forhåbentlig være med til at råde bod på – inklusiv nyheden om

den danske støtte til Bælte & Vej Initiativet, som Karen Ellemann udtrykte på statsministerens vegne (se bagsiden) ved den historiske konference i Beijing den 14.- 15. maj, og som de danske medier har forbigået i tavshed.

Download (PDF, Unknown)

Vi kan vinde kampen om menneskeheden

Leder fra LaRouche PAC, 11. juli, 2017 – Den aktuelle sindsstemning blev adresseret af Helga Zepp-LaRouche her til morgen, efter hun deltog i et Schiller Institut-arrangement i Berlin, der som taler havde Zhang Weiwei, kendt for sin 2012-bestseller, *The China Wave: Rise of a Civilizational State*. Hun sagde, at den aktuelle, ekstraordinære periode er vidt åben for, at vi kan sætte på dagsordenen det, der må gøres i Vesten: at samarbejde med AIIB og gå med i den Nye Silkevej. Vedtag LaRouches Fire Love i USA. Vi kan vinde denne kamp – det kan man se af den freak-out, der finder sted!

»Freak-out« er den helt rigtige beskrivelse af det seneste stunt i den 'farvede revolution' imod det amerikanske præsidentskab, hvor man nu beskylder Donald Trump, jr. for, at hans 20 minutter lange møde i 2016 med en russisk advokat var en kriminel handling, en anklage, der nu kører nonstop i de amerikanske medier. Faktisk lugter denne hændelse langt væk af at være en mislykket fælde, kørt af briterne og FBI. At blæse det op nu har til formål – udover at være et »legalistisk«[1] angreb mod præsident Trump – at skabe afsky og demobilisere den amerikanske befolkning.

Vi må, som Helga Zepp-LaRouche sagde i Berlin, gå frem ud fra den antagelse, at vi kan tage sejren hjem. Vi må påberåbe den guddommelige gnist i befolkningen. Dette er et »Percy Shelley«-øjeblik, hvor folk har »evnen til at formidle og modtage intense og passionerede begreber med hensyn til menneske og natur«.

Et vigtigt møde fandt søndag sted i Beijing. Den syriske ambassadør til Kina, og andre, diskuterede Kinas involvering i genopbygningen af Syrien. I dag er der rapporter om, at en delegation af kinesiske forretningsfolk forventes at besøge Syrien 15.-22. august for at se, hvilke projekter, der omgående kan påbegyndes. Idet de primært fokuserer på energiforsyning, vil de se på Damaskus, Aleppo og Homs. Den statsejede gigant, China Energy Engineering Corporation, og China Construction Fifth Engineering Division Corporation, vil deltage i gruppen. Man diskuterer en plan om at skabe en kinesisk-syrisk industripark for 150 selskaber, der vil skabe 40.000 jobs.

Der har tidligere været delegationer i Syrien, men den nye impuls for genopbygning kommer direkte som et resultat af den nye aftale mellem Rusland og USA om en våbenstilstand i Sydvestasien, der i sidste uge blev indgået under mødet mellem Putin og Trump.

Der er ingen tid at spille. Lidelserne og ødelæggelserne er enorme. En ny rapport, der er udkommet i denne uge, angiver omfanget af de rædsler, der finder sted i Yemen pga. af Londons/Saudi-Arabiens/USA's grusomheder. Verdens værste udbrud af kolera finder nu sted dér, med flere end 297.000 tilfælde siden april og mange dødsfald. Over 7 millioner mennesker har brug for omgående fødevarehjælp, der ikke kommer.

Vi er kaldet til at skabe en ny fremtid. Dette relaterer til det moderne Kinas natur, som det i dag blev forklaret af forfatter Zhang i Berlin. Han sagde, at Kina ikke er et

almindeligt land, men en »civilisationsstat«, med en 5.000 år lang historie. Kinas model i dag er, at det er ideer, der bestemmer systemet, og ikke omvendt, som det er tilfældet med Vesten. Man beslutter, hvad man skal gøre, baseret på fremtiden. Man beslutter, hvilken fremtid, man vil have, og så opfinder man systemet for at komme dertil.

Foto: Præsidenterne Putin og Trump på sidelinjerne af G20-topmødet i Hamborg, 7. juli, 2017.

[1] **legalisme**, i Kina en betegnelse for tankestrømninger, som vandt indflydelse op til dannelsen af kejserstaten i 221 f.Kr. Legalisterne var af den opfattelse, at samfundet var i konstant forandring, og at statsmagten hele tiden måtte tilpasse sig de nye forhold og ikke søge at gendanne fordums tiders samfund. De mente, at mennesket grundlæggende var selvisk og uden evne til af egen drift at handle socialt. Et velfungerende samfund kunne ikke etableres gennem en fyrstes moralske lederskab eller intelligens. Legalisme stod i ét og alt for det modsatte af konfucianisme. (*Gyldendal Den Store Danske*).

**Trump har sat scenen for
russisk-kinesisk
-amerikansk samarbejde for
udvikling
– Amerikanere må mobiliseres**

for denne politik

Leder fra LaRouche PAC, 10. juli, 2017 – Præsident Trumps historiske møder med præsident Putin, og dernæst med præsident Xi Jinping, på sidelinjerne af G20-mødet i Hamborg, har igangsat en ny, politisk kraft i verden – ikke en geopolitisk kraft, der påtvinger sig andre, men en kraft for det gode, for at bringe nationer sammen med det formål at fremme deres fælles menneskehed. Alt imens Trump og Putin nu arbejder sammen for at gøre en ende på terroristernes opstand i Syrien, og potentielt i hele Mellempøsten, så har Trump og Xi Jinping atter helliget sig til samarbejde internationalt, som en del af den Nye Silkevej.

Dette ses på med rædsel af fredens fjender, der befinder sig i en tilstand af panik for at sabotere den »nye detente« (som en ekspert udtrykte det) mellem USA og Rusland. Den korrupte, tidligere CIA-chef John Brennan skældte ud og sagde, at Trumps bekendtgørelse af, at han var beæret over at møde præsident Putin, var en »uhæderlig ting at sige«. Nikki Haley sagde, på trods af, at hun blev udnævnt af Trump til permanent repræsentant i FN, efter Trumps produktive og venskabelige møde med præsident Putin, at »vi kan ikke stole på Rusland, og vi vil aldrig stole på Rusland«.

Aldrig nogensinde? »En sådan giftighed er sindssygt«, sagde Helga Zepp-LaRouche i dag under en telefonkonference med medlemmer af *EIR's* efterretningsteam. »Vi må indlede en dialog mellem kulturer. Hvert land er en enhed, med et sprog og en kultur. Det er måske ikke perfekt, men det består af mennesker, der tilsammen udgør menneskeheden.« At sige, at vi aldrig vil kunne stole på Rusland, tilføjede hun, »er værre end KKK's insisteren på, at sorte mennesker aldrig bør få politiske rettigheder. Hver nation har en historie, med perioder med udvikling og perioder med forfald, men nationer består af mennesker«.

Trump, sagde hun, »har vist, at man kan tale med folk, både i USA og i andre nationer, på en måde, hvor de ikke føler, de bliver løbet over ende. Vi befinder os nu i en situation, hvor vi kan kæmpe for menneskeheden som helhed«. Den Amerikansk-kinesiske Omfattende Økonomiske Dialog, der efter planen skal mødes den 19. juli for at drøfte resultaterne af »100-dages planen«, der blev igangsat af Trump og Xi på topmødet den 6. april på Mar-a-Lago, »kan demonstrere, hvordan en ny, økonomisk virkelighed kan se ud internationalt«, sagde Zepp-LaRouche.

Der er uden for enhver tvivl en bølge af vrede i USA over forsøget på at vælte præsident Trump og den russofobi, der er kernen i denne indsats. Denne vrede kan og må vendes til optimisme, baseret på den kendsgerning, at det nye samarbejde mellem Rusland, Kina og USA giver en basis for at bringe USA tilbage til dets historiske rolle som et »Håbets bager« for verden snarere end dets rolle under Bush og Obama som et redskab for Wall Streets nedskæringspolitik og britisk neokolonialistisk krigsførelse.

Lyndon LaRouche sagde i samme telefonkonference i dag, at, for at bringe dette til at bære frugt, må der være en national bevægelse, en organiseret proces, der kan adressere det igangværende sammenbrud af nationens finansielle institutioner og nationens forfaldne infrastruktur. I dag, 10. juli, er Dag Ét af »Helvedessommeren«, som New Yorks guvernør Cuomo kaldte det, med afsnit af jernbaneknudepunktet på Penn Station for regionale tog, og New Yorks undergrundsbane, der bliver lukket ned for reparationer, der er gået langt over tiden, og bevirker endnu større kaos end det, der er blevet det normale forløb, med afsporinger, forsinkelser og sammenbrud i hele systemet. Kun en fremgangsmåde i den Nye Silkevejs ånd for at genopbygge New Yorks transportsystem og anden, forfalden infrastruktur i New York og andre amerikanske byer, kan vende kaskaden af kollaps, der nu finder sted i hele nationen.

Det nødvendige program forklares i LaRouches Fire Love: Glass-

Steagall, nationalbankpraksis, dirigeret kredit til den fysiske økonomi og den nødvendige drivkraft i form af videnskab, centeret omkring fusionskraft og rumprogrammet. Forsvaret af Trumps præsidentskab og konsolideringen af partnerskabet med Rusland og Kina, kræver et sådant nationalt fokus fra mobiliserede borgere.

Det bedste resultat af G20-topmødet var mødet mellem Putin og Trump. Artikel af Helga Zepp-LaRouche.

8. juli, 2017 – Præsidenterne for de to største atommagter i verden, Donald Trump og Vladimir Putin, har holdt deres første, personlige møde inden for rammerne af G20-topmødet i Hamborg, og iflg. udtalelser fra den amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson »var der en god kemi« og samtalen var konstruktiv, hvilket også blev understreget af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov. Og Trump udtalte: »Vi ser frem til mange positive ting, der vil ske for Rusland og USA, og for alle berørte.«

Rent konkret blev der truffet beslutning om en våbenstilstand i Syrien og en ny kommunikationskanal for Ukraine, og der blev bl.a. talt om Nordkorea, terrorisme, cyber-sikkerhed og nye ambassadører. Hvem, der for alt i verden kerer sig om verdensfred, kunne ikke føle sig dybt lettet over dette resultat, der naturligvis må følges op af yderligere

samarbejde? Kun hårdkogte krigsmagere og bagtalende redaktører, som dem i *Washington Post*, kunne ikke skjule deres ærgrelse over, at de to ræve – sagt i al respekt – har udmanøvreret det transatlantiske, neoliberale *establishment*. For, netop for at forhindre denne form for amerikansk-russisk samarbejde, som Trump havde lovet under sin valgkampagne, havde de britiske og amerikanske efterretningstjenester, hvis poster stadig var besat af folk fra Obama-administrationen, spillet et aftalt spil med eventyret om »Russia-gate«.

Bortset fra dette fremragende møde, viste G20-topmødet i Hamborg atter engang, at den neoliberale globaliserings gamle, økonomiske models skrøbelighed ikke kan skjules ved hjælp af et dekoreret udstillingsvindue. Forbundskansler Merkel havde tydeligvis tænkt sig, at Hamborg skulle være dette udstillingsvindue, som »Verdens Port«, som symbol på den globale frihandel.

Og hvad kom der så ud af det? 130 millioner euro til en foranstaltning, hvor 'sherpaerne' (dvs. regeringers chefforhandlere ved arrangementer såsom G20, -red), i betragtning af den manglende, indholdsmæssige overensstemmelse mellem G20-statslederne, i sidste øjeblik måtte tinge om formuleringen af slutkommunikatet, i hvilket klimaspørgsmålet praktisk talt simpelt hen blev udeladt. Ingen diskussion om, og da slet ingen løsning på, et globalt finanssystem, hvis himmelråbende uretfærdighed gør kløften mellem fattig og rig stadig større, og imod hvilket den fredelige del af demonstranterne protesterede, og hvor en krise, værre end i 2008, hvert øjeblik kunne indtræffe.

Til omkostningerne må man desuden henregne et par millioner til de skader, som de formummede voldsmænd har anrettet – biler i brand, smadrede butiksruder, plyndrede butikker osv., for slet ikke at tale om lægeudgifter til de over 230 tilskadede politibetjente og et ukendt antal yderligere personer. Hvordan kunne det dog komme til en så katastrofal fejlvurdering af sikkerhedssituationen? Indenrigsminister de

Maziere havde fyndigt erklæret, at enhver vold ville blive kvalt i fødslen. Det så vi sandelig.

I maj havde Hamborgs indenrigsminister Andy Grote ret så arrogant meddelt: »Det er en chance for, at regeringschefer med en autokratisk, populistisk baggrund forstår, hvordan et levende, demokratisk samfund fungerer, og hvor dybe uoverensstemmelserne er«; »I princippet er det en festival for demokratiet«, og »G20-topmødet bliver også en demonstration af moderne politiarbejde«. Talsmand for regeringen, Steffen Seibert, erklærede ligeledes i 2016, at terrænet opfylder alle »logistiske og sikkerhedstekniske krav« for et G20-topmøde.

Hamborgchefen for det Tyske Politiforbund, Jan Reinecke, giver udelukkende politikken skylden for de talrige tilskadekomne politibetjente og ødelæggelserne i byen: »Hamborg burde aldrig have været åstedet for G20-topmødet.« Det havde han ret i. Det, der tydeligvis var tænkt at være en strålende iscenesættelse for Merkels verdensdiplomati – en ønskeopvisning, der forhindrede en vurdering af sikkerhedssituationen – er gået godt og grundigt galt.

Det er naturligvis et spørgsmål, hvordan det overhovedet kunne komme til en så eklatant fejlvurdering af en del af demonstranternes potentiale for vold. I betragtning af den totale udspionering af verdens befolkning, som udføres af NSA, GCHQ og deres diverse samarbejdsaftaler med BND (den tyske efterretningstjeneste) og andre europæiske tjenester, undrer det dog meget, at politikken i den grad kunne blive fanget på den forkerte fod. Endnu mere aparte er den allerede nævnte indenrigsminister Grottes argument om, at politiet ikke greb ind, da bøllerne i Hamborg-bydelen Schanzenviertel rasede, fordi der var »fare for betjentenes liv og lemmer«. Når staten ikke længere kan sikre sine borgeres sikkerhed, har den mistet magtmonopolet.

Forløbet af dette G20-topmøde burde være en anledning for alle til at reflektere over præmisserne for den aktuelle politik.

Kan et navn som G20 overhovedet frembringe løsningen på denne verdens eksistentielle udfordringer, når de såkaldte 'sherpaer', i stedet for at blive enige om principper, doktorerer på formuleringer, der skal tapetsere hen over modsætningerne? G20, der blev grundlagt i 1999, har allerede under systemkrisen i 2008 vist sig at være ude af stand til at drage fordel af dette øjeblik til en virkelig reorganisering af det allerede dengang bankerotte finanssystem. I stedet for blev, på G20-topmødet i Washington den 15. november, 2008, sporskiftet indstillet for politikken med den vidunderlige forøgelse af likviditet, der er associeret til al den uretfærdighed, som har befordret den globale revolte imod denne politik – fra Brexit over præsident Trumps valgsejr og til den italienske befolknings nej under folkeafstemningen om forfatningsændringen, og frem til den fredelige del af protesterne mod G20-topmødet.

En helt anden model for samarbejde mellem staterne blev netop for nylig demonstreret på Silkevejs-topmødet, det såkaldte »Bælte & Vej Forum«, der fandt sted i Beijing i maj måned. Her deltog 110 nationer i en konference, hvor grundlaget var det gensidige samarbejde på basis af et win-win-samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej. Dette initiativ har mange aspekter, som f.eks. opbygningen af den internationale infrastruktur, opbygningen af industri og landbrug, samarbejdet om videnskab og forskning, kulturel udveksling og samarbejde omkring rumfart, for nu at nævne de vigtigste områder.

Fordi denne model drejer sig om et samarbejde omkring reelle principper, der tager de gensidige interesser i betragtning og generelt etablerer et højere fornuftsplan, fungerer det på en harmonisk måde. Lykkeligvis er det i færd med at blive gennemført.

Ud over topmødet mellem Trump og Putin, var der en yderligere, potentielt set meget positiv udvikling, der blev synlig under G20-topmødet. Frem for alt den fornyede skærpelse af

flygtningekrisen, såvel som også den positive virkning af Kinas omfangsrige investeringer i jernbaner, dæmninger, kraftværker, industriparker og landbrug i Afrika, har åbenbart vækket den erkendelse hos fr. Merkel, at Tyskland må ændre sin politik over for Afrika. Relativt kort tid før topmødet i Hamborg fik alle ministerier besked på at udarbejde nye koncepter for relationerne med Afrika inden for handel og økonomi.

Under mødet mellem præsident Xi og forbundskansler Merkel blev det kinesisk-tyske samarbejde om byggeriet af et vandkraftværk i Angola således annonceret, og Merkel betegnede dette som modellen for lignende samarbejde. Samtidig fandt der i Berlin yderligere et møde sted, med deltagelse af flere ministerier, hvor en intensivering af de fælles, tysk-kinesiske investeringer i Afrika stod på dagsordenen. At dette er et skridt i den rigtige retning, bliver synligt derigennem, at den britiske avis *The Economist* anser det for nødvendigt at angribe Merkels nye Afrika-politik og at understrege, at hun under ingen omstændigheder skulle være den nye »leder af det frie Vesten«.

For øvrigt gør *Washington Posts* hysteriske kommentar om mødet mellem Trump og Putin det ikke alene klart, at dette møde virkelig var en succes, men også, at mainstream-medierne virkelig er menneskehedens modstandere.

Selv om G20-topmødet var en katastrofe, så er det dog ikke dårligt alt sammen, og derfor eksisterer der absolut en chance for at virkeliggøre de ting, som G20-topmødet forsømte, og sætte på dagsordenen: Reorganiseringen af det transatlantiske finanssystem gennem vedtagelsen af Glass/Steagall-loven, skabelsen af et nyt kreditsystem i Alexander Hamiltons tradition, såvel som også USA's og de europæiske nationers samarbejde med den Nye Silkevej – frem for alt omkring den økonomiske opbygning i Sydvestasien og i Afrika.

Foto: Politiet brugte vandkanoner og tåregas mod de voldsomme

demonstrationer under G20-topmødet i Hamborg, 7.-8. juli, 2017.

Helga-Zepp LaRouche: Hvis Trump, Putin og Xi arbejder sammen, kan verden bevæge sig væk fra afgrunden og hen imod et Nyt Paradigme

Leder fra LaRouche PAC, 9. juli, 2017 – G20-mødet, der blev holdt i Hamborg, Tyskland, den 7.-8. juli, frembragte intet, der ligner den form for politiske initiativer, der kræves for at overvinde den dødbringende krise, som konfronterer menneskeheden, og den transatlantiske sektor i særdeleshed. Det adresserede ikke den globale finanskrisen, med dens \$1,5 milliard store, bankerotte derivatspekulation. Det diskuterede ikke gennemførelsen af en politik for global Glass/Steagall, eller for et kreditsystem i Hamiltons tradition, der alene kan vende de vestlige, fysiske økonomiers dødbringende kollaps, som Lyndon LaRouche endegyldigt har vist i sine Fire Love. Mødet stillede heller ikke spørgsmålet om at erstatte geopolitik og krig med en ny fremgangsmåde inden for globale relationer. Så i denne betydning levede G20-topmødet slet ikke op til det, den burde have opnået.

Alligevel kom der et meget positivt resultat ud af topmødet – ja, faktisk et gennembrud for strategisk fremskridt – for det meste som et resultat af en række bilaterale møder, der skaber

historie, på sidelinjerne af topmødet, især det produktive møde mellem den amerikanske præsident Donald Trump og den russiske præsident Vladimir Putin – på trods af alle bestræbelser fra Det britiske Imperiums og dets amerikanske allieredes side på at forsøge at forhindre det i at ske.

Det er sædeles signifikant, at det russiske nyhedsbureau, TASS, valgte at udgive Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouches vurdering mht. mødet mellem de to præsidenter, i en artikel med titlen, »Ekspertvurdering: Det lykkedes ikke antirussisk kampagne i USA at blokere for et succesfuldt møde mellem Putin og Trump«, og som understregede Zepp-LaRouches vurdering, der lød, at de to præsidenter »har overensstemmende synspunkter mht. deres ikke-accept af krige og interventioner og indblanding i andre landes anliggender«.

Enig i Zepp-LaRouches synspunkt, sagde ruslandsekspert og fremtrædende historiker, Stephen Cohen, til Fox Tv, at den overskrift, han ville give Trump-Putin-mødet, er: »En potentielt ny, historisk detente og et anti-koldkrigspartnerskab indledtes af Trump og Putin; imidlertid optrappes bestræbelser på at sabotere det«. Cohen sagde, Trump havde været »politisk modig«, og at »i dag blev vi muligvis vidne til, at præsident Trump voksede frem som en amerikansk statsmand«.

Under en diskussion med medarbejdere i dag mindede Helga Zepp-LaRouche om, at Trump og Kinas Xi Jinping havde holdt et meget succesfuldt møde på Mar-a-Lago tilbage i april måned; og at der umiddelbart forud for G20-topmødet havde været et strategisk møde mellem Xi Jinping og Putin i Moskva, som af begge sider blev karakteriseret som årets vigtigste, diplomatiske begivenhed og beskrev relationen mellem deres to lande som den bedste nogensinde. Nu har der, sagde Zepp-LaRouche, været et meget lovende, første møde mellem Trump og Putin. Så hvis disse tre præsidenter virkelig kan arbejde sammen, vil verden bevæge sig et gigantskridt fremad, og bort fra afgrunden og i stedet i retning af et nyt paradigme.

Der er selvfølgelig meget mere arbejde, der skal gøres. Det britiske Imperium må stadig overvindes. Man kan trygt stole på, at flokken på Wall Street og i City of London – samt deres bydreng i det Demokratiske Partis Obama-lejr, og også de Republikanske neokonservative – vil gå bersærk over deres mislykkede forsøg på at standse Trump-Putin-topmødet, og vil optrappe deres kampagne for at vælte Trump-administrationen. Der er faren for fremprovokerede krige på utallige scener over hele planeten. Men sejr er i sigte.

Zepp-LaRouche opfordrede den internationale LaRouche-bevægelse til at optrappe kampagnen for at sætte disse spørgsmål på dagsordenen, som G20-topmødet officielt undlod: nemlig LaRouches Fire Love, og at USA og Europa officielt fuldt og helt tilslutter sig Bælte & Vej Initiativet. Få folk til at støtte op omkring os, som kilden til de afgørende ideer, der driver denne udvikling fremad.

Foto: Præsidenterne Trump og Xi på G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, 8. juli, 2017. (photo realdonaldtrump/instagram)

Ruslands TASS bringer artikel om Helga Zepp-LaRouche: Det mislykkedes for anti-russisk kampagne i USA at blokere for succesfuldt

Putin/Trump-møde

9. juli, 2017 – En artikel den 8. juli af TASS-korrespondent Ivan Pilshchikov er helt dedikeret til at præsentere Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouches »ekspertvurdering« af mødet den 7. juli i Hamborg, Tyskland, mellem Putin og Trump. Artiklen, der følger nedenfor i sin helhed, har følgende understregende indledning: »Leder af Schiller Institutet mener, den russiske og den amerikanske præsident 'har overensstemmende synspunkter mht. deres ikke-accept af krige og interventioner og indblanding i andre landes anliggender'.«

NEW YORK, 8. juli /TASS-korrespondent Ivan Pilshchikov/.

Den russiske præsident Vladimir Putins første møde med sin amerikanske kollega Donald Trump gik ekstremt godt, på trods af den igangværende, anti-russiske kampagne i USA, og det rejser håbet om et faktisk samarbejde mellem Moskva og Washington. Helga Zepp-LaRouche, præsident for det internationale Schiller Institut, der beskæftiger sig med politiske og økonomiske spørgsmål, udtrykte denne mening i en samtale med TASS' korrespondent.

Et gennembrud i relationer

»Jeg mener, dette er et seriøst gennembrud, i betragtning af situationen gennem de seneste seks måneder«, sagde hun og forklarede, at hun mente den konstruerede skandale i USA, pisket op omkring beskyldninger om russisk indblanding i det amerikanske præsidentvalg i 2016. Zepp-LaRouche understregede, at medierne og den nye amerikanske leders politiske modstandere havde lanceret disse bestræbelser med ét formål: at gøre det umuligt for Trump at gennemføre sit kampagneløfte om at forbedre relationer med Rusland.

Blandt de vigtigste resultater af mødet pegede lederen af Schiller Institutet på den opnåede aftale om en

våbenstilstand i det sydvestlige Syrien, udnævnelsen af Kurt Volker til USA's særlige repræsentant mht. Ukraine og udvekslingen af synspunkter om Nordkorea, såvel som også udsigterne for samarbejde om terrorbekæmpelse og om cybersikkerhed.

»Hvis de to største atommagter begynder at drøfte disse spørgsmål, er det et gigantisk skridt fremad for fredsbevaring«, understregede hun.

Overensstemmende synspunkter

Zepp-LaRouche mener, at mødet fortjener at blive set som positivt for begge sider. »Det havde været bedre, om de var mødtes tilbage i januar. Men det blev udsat pga. denne anti-russiske kampagne i USA«, bemærkede hun. Schiller Institut-præsidenten understregede, at »hvis forståelse på et personligt plan er blevet etableret mellem de to ledere af de to stærkeste atommagter, betyder det, at mødet var meget succesfuldt«.

Hun observerede, at det helt klart fremstår, at Trump og Putin »har overensstemmende synspunkter mht. deres ikke-accept af krige og interventioner, indblanding i andre landes anliggender og organiseringen af 'farvede revolutioner'. De er begge fremragende ledere, på trods af bestræbelserne fra de førende, vestlige mediers side på at fremstille tingene anderledes«, understregede eksperten.

En stor 'Trojka'?

Zepp-LaRouche mener, at der er flere faktorer, der giver grund til håb om, at, med Trump i embedet, »vil der blive positivt samarbejde blandt de tre vigtigste lande – Rusland, Kina og USA«. Hun sagde, at dette især indikeres af den amerikanske præsidents positive møder med Putin i Hamborg og med Kinas formand Xi Jinping i april på Trumps Mar-a-Lago ferieresort i Florida.

»Vi kan ikke løse alle nutidens problemer på basis af gamle modeller«, understregede Zepp-LaRouche. Hun bemærkede, at de trilaterale relationer mellem Moskva, Beijing og Washington, inklusive om økonomiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål, kunne blive det »nye paradigme«.

Schiller Instituttet er en del af Lyndon LaRouches internationale bevægelse, der er fortalere for en tilnærmelse mellem USA og Rusland og de andre medlemslande i BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika).

I december 2016 lagde aktivister fra Schiller Instituttet blomster ved det Russiske Generalkonsulat i New York til minde om ofrene for Tu-154-flystyrtet og sang den russiske nationalsang foran indgangen til bygningen. I januar holdt de en ceremoni til minde om dem, der døde i flystyrtet, ved Tårnmonumentet af kunstneren Zurab Tsereteli, i Bayonne, New Jersey.

(Oversat til engelsk for Schiller Instituttet fra russisk: <http://tass.ru/mezhdunarodnaya-panorama/4399522>)

Bryd jorden og få skovlene i gang, Nu!

Leder fra LaRouche PAC, 8. juli, 2017 – Gårsdagens møde mellem præsidenterne Trump og Putin var et gennembrud. Som Helga Zepp-LaRouche i dag sagde, »de to gamle ræve overlstedede alle andre«.

Udenrigsminister Tillersons pressebriefing i går var ligefrem.

Han begyndte med Syrien, hvor de to sider netop var nået frem

til en aftale om en våbenstilstand i den sydlige del som en begyndelse hen imod yderligere samarbejde dér – et samarbejde, som de to præsidenter længe diskuterede.

Derudover har USA, på anmodning af præsident Putin, udnævnt en Særlig Repræsentant for Ukraine.

Med hensyn til det obligatoriske spørgsmål om (den falske påstand om) russisk indblanding i de amerikanske valg sagde Tillerson, at de havde diskuteret det, »Men jeg mener, at det, som de to præsidenter korrekt fokuserede på, er, hvordan går vi frem, hvordan går vi videre frem herfra. Men det står ikke klart for mig, at vi nogensinde vil komme overens om en løsning, vi er enige om, om dette spørgsmål [valgene], mellem de to nationer.

Så spørgsmålet er, hvad gør vi nu? Og jeg mener, at relationen – og dette gjorde præsidenten meget klart – er for vigtig, og det er for vigtigt til ikke at finde en vej, vi kan gå frem ad ...«

Tillerson var ganske veltalende omkring mødets overordnede karakter.

»Med hensyn til karakteren af de 2 timer og 15 minutter, så lad mig først sige – mødet var meget konstruktivt. De to ledere, ville jeg sige, kom meget hurtigt i kontakt med hinanden. Der var en meget klar, positiv kemi imellem dem. Jeg mener, igen – og jeg tror, det positive, jeg observerede – og jeg har haft mange, mange møder med præsident Putin før – er, at der ikke var en masse gentagelse af tidligere retstvist. Jeg mener, begge ledere føler, at der er mange ting i fortiden, som vi begge er utilfredse med. Vi er utilfredse, og de er utilfredse.

Jeg mener, at perspektivet hos dem begge var, at dette er en virkelig vigtig relation. De to største atommagter i verden. Det er en virkelig vigtig relation. Hvordan begynder vi at få dette til at fungere? Hvordan lever vi med hinanden? Hvordan

arbejder vi med hinanden? Vi må simpelt hen finde en vej at gå frem ad. Og jeg mener, at dette blev – dette blev udtrykt om og om igen, utallige gange, af begge præsidenter, mener jeg, dette stærke ønske.

Det er i dag en meget kompliceret relation, fordi der er så mange spørgsmål på bordet. Og én af grundene til, at det tog så lang tid, mener jeg, er, at, da de først mødtes og ret hurtigt lærte hinanden at kende, var der så meget at tale om – alle disse spørgsmål. De kom stort set ind på alt, i en eller anden grad. Og jeg mener, der var et sådant niveau af engagement og ordvekslinger, og ingen af dem ønskede at stoppe. Jeg måtte minde præsidenten [om tiden] flere gange, og folk stak hovedet inden for døren. Og jeg tror sågar – de sendte førstedamen [Melania Trump] ind på et tidspunkt for at se, om hun kunne få os ud derfra, men det virkede heller ikke. (Latter.)«

Spørgsmål: »Er det rigtigt?«

Tillerson: »Men – ja, det er sandt. Men det var ...«

Spørgsmålet: »Hvad var tidsplanen?«

Tillerson: »Jamen, vi fortsatte en time endnu efter hun var kommet ind. (Latter) Så det lykkedes helt klart ikke for hende.

Men jeg mener – det, jeg har beskrevet for jer, de 2 timer 15 minutter, det var et ekstraordinært møde. Jeg mener, der er simpelt hen – der er så meget for os at tale om. Og det var en god begyndelse. Jeg vil fortælle jer, at vi brugte meget, meget lang tid på Syrien, med en lang, detaljeret ordveksling om den aftale, vi havde indgået i dag – det blev annonceret – men også, hvor vi går hen, og at forsøge at få langt større klarhed over, hvordan vi ser dette udspilles, og hvordan Rusland ser det udspilles, og hvor ser vi ens på det, og hvor er vi uenige, og har vi de samme mål i tankerne.

Og jeg vil sige, at, i det store og hele, så er vore mål nøjagtig de samme. Hvordan vi kommer frem til det, har vi hver vores syn på. Men der er meget mere ensartethed dér, end der er uoverensstemmelser. Så vi ønsker at bygge på ensartethed, og vi brugte meget tid på at tale om de næste skridt. Og dér, hvor der er uoverensstemmelser, har vi mere arbejde mht. at komme sammen og forstå. Måske har de den rette fremgangsmåde, og vi har den forkerte.

Så der blev brugt meget tid på Syrien, fordi der har været så meget aktivitet omkring det.«

Der kunne siges meget mere om implikationerne af dette møde, og vi (LaRouche PAC's Nyhedstjeneste for abonnenter, -red.) rapporterer om noget af det i dagens nyheder. Men det, vi allerede har sagt, turde være rigeligt til at lægge legitime tvivl i bero.

Hvor går vi hen herfra? Svaret er, at vi må gribe dette svangre øjeblik for at bryde jorden mht. de store arbejder og infrastrukturprogrammer, der er presserende nødvendige i USA's »Helvedessommer« med nedlukning af transportinfrastruktur for at udføre reparationer – og sandsynligt kaos – der efter planen begynder denne mandag, den 10. juli. Faktisk begyndte det tidligere, sidste torsdag aften, med en afsporing på Penn Station – den tredje siden marts.

En overhængende, ny finanskrise går hastigt frem for atter at slå til. Og de »glemte mænd og kvinder«, der udgjorde udslaget ved præsidentvalget i 2016, slår fortsat sig selv ihjel – eller, som Bill Clinton udtrykte det, »dør af et knust hjerte«. Bedste skøn lyder, at endnu 59.000-65.000 døde af narkooverdosis alene i 2016 – det er flere end de 58.000 amerikanske soldater, der døde under hele Vietnamkrigen. Føj hertil omkring 100.000 alkoholrelaterede dødsfald og titusinder af deciderede selvmord.

Vi må drage fordel af aktuelle omstændigheder – af vore

internationale muligheder, og af den første fornuftige, siddende amerikanske præsident i dette århundrede – og gå til omgående handling for at smadre cyklussen med inertie og modløshed, noget i retning af det, Franklin Roosevelt og Harry Hopkins gjorde i 1933 under en krise af en mindre størrelsesorden. Vi må omgående tage det første spadestik i de massive programmer for infrastruktur og jobs, der er så påtrængende nødvendige. Det kan én enkelt mand ikke gøre – selv ikke, hvis han er præsident.

»Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«

**Helga Zepp-LaRouches
hovedtale til
Schiller Instituttets m. fl.
Konference,
Mad for Fred, New York, 7.
juli, 2017. (PDF)**

Det er bestemt sandt, at tiden for den unipolære verden er forbi, men multi-polaritet er stadig ikke løsningen, for det indbefatter stadig geopolitik, der var årsag til to verdenskrige i det 20. århundrede, og denne geopolitik er stadig i operation, i Nordkorea, i Syrien og i Ukraine.

Vi må derfor finde et højere niveau. Vi må få verden frem til at blive det, præsident Xi Jinping altid kalder »et samfund

for menneskehedens fælles fremtid». Et stort skridt i denne retning kunne være mødet mellem præsident Trump og præsident Putin, der mødes i dag for første gang som præsidenter. Dette er selvfølgelig et meget vigtigt skridt, for mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping er der allerede etableret en meget positiv relation, så det er meget, meget afgørende, hvad der kommer ud af Trump-Putin-mødet. For de spørgsmål, vi må løse, er presserende og dramatiske.

Download (PDF, Unknown)

Videoklippen med Helgas tale kan ses her, start 15:45 min.:

International konference i New York: Mad for Fred, 7. juli, 2017

(Denne introduktionstekst forekommer på invitationen til konferencen):

Efter sin tale som deltager i Topmødet for Globale Tænketaanke under Bælte & Vej Forum i Beijing, 14.-15. maj, sagde Helga Zepp-LaRouche, stifter og formand for Schiller Institutet, i et interview til *Shanghai Daily*:

»Jeg mener, at Bælte & Vej Initiativet betyder et revolutionerende skridt hen imod en ny epoke i civilisationen. Ideen om at have win-win-samarbejde mellem nationer er første

gang, et konkret koncept for at overvinde geopolitik er blevet fremsat.

Eftersom geopolitik var årsagen til de to verdenskrige, mener jeg, det er et fuldstændig nyt paradigme for tankegang, hvor en idé, der fremsættes af ét land, samtidig vil have den nationale interesse i overensstemmelse med hele menneskehedens interesse. Dette er aldrig tidligere sket.

Dette har indgydt et enormt håb blandt udviklingslandene om, at de har en mulighed for at overvinde fattigdom og underudvikling. Og jeg mener, dette er et initiativ, der vil vokse, indtil alle kontinenterne er forbundne gennem infrastruktur og udvikling.«

I samarbejde med Kinas Energifondskomite og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur, afholder Schiller Instituttet en konference i New York City fredag, den 7. juli, 2017. Vi vil bringe sammen, landbrugsledere, forskere og ingeniører inden for landbrug og politiske og diplomatiske, officielle personer fra hele USA, ledere fra Kina og fra andre nationer. Opgaven bliver at formulere en politik for fødevarerproduktion og handel – i kølvandet på gennembruddet med Bælte & Vej Forum i Beijing i maj, 2017 – for omgående og radikalt at UDVIDE den globale fødevarerproduktion og brødføde verden, katalyseret gennem den mest avancerede, 21. århundredes nuklear- og satellitteknologi.

Den amerikanske økonom og videnskabsmand, Lyndon LaRouche, der for 29 år siden var den oprindelige ophavsmand til konceptet og politikken med den »økonomiske udviklingskorridor« – i dag kendt som Verdenslandbroen – erklærede i sin rapport fra 1983, *'Der er ingen grænser for vækst'*, at nationer nu, med de eksisterende teknologier, har evnen til at producere tilstrækkelig med fødevarer af høj kvalitet til at brødføde 25 mia. mennesker, med en sund kost!

Han påpegede desuden, at Afrikas udvikling er af strategisk

betydning – dvs., af strategisk betydning for Asien og for hele verdens befolkning. Hr LaRouche forklarede dernæst de detaljerede politikker for at virkeliggøre Afrikas potentiale for at blive både hele verdens »brødkurv« og et center for videnskab og rumforskning.

I dag, hvor 100 nationer aktivt deltager i Kinas Bælte & Vej Initiativ, er Vejen åben for at gøre netop dette!

Billede: »Fields of Gold«, af kunstneren Jane Small.